forum studenţesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timişoara ● anul VIII ● nr. 9 (60) noiembrie 1980 ● 8 pagini ● 1 leu ●

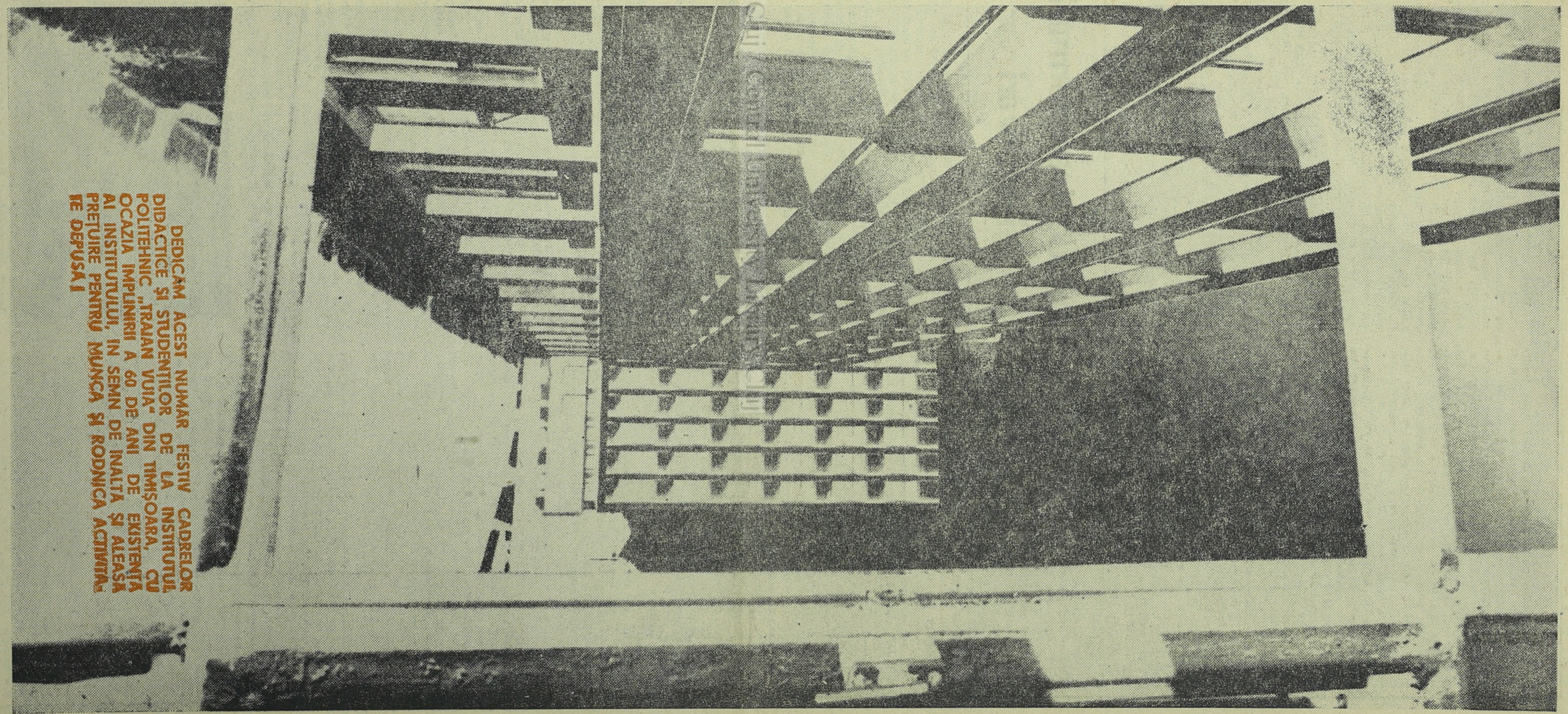

DEDICAM ACEST NUMAR FESTIV CADRELOR DIDACTICE ŞI STUDENŢILOR DE LA INSTITUTUL POLITEHNIC „TRAIAN VUIA" DIN TIMŞOARA, CU OCAZIA ÎMPLINIRII A 60 DE ANI DE EXISTENŢĂ AI INSTITUTULUI, ÎN SEMN DE ÎNALTĂ ŞI ALEASĂ PRETUIRE PENTRU MUNCA ŞI RODNICA ACTIVITATE DEPUSĂ!

Ferestre spre cunoaştere.

Fotografie de MIHAEL KOZAK

BUPT

ani de transformări și realizări

În Timișoara anilor 1920, pe fondul unor tradiții progresiste, și sub influența evenimentului istoric de importanță crucială în viața poporului nostru — constituirea statului național unitar român — un număr de intelectuali ca **Traian Lalescu, Valeriu Branișteș, Emanoil Ungureanu, Stan Vidrighin și alții** militează pentru o mai veche dorință a locuitorilor din Banat de a avea o școală superioară. Dezvoltarea tehnică și economică a orașelor Timișoara, Arad, Reșița și Lugoj necesita un corp tehnic ingineresc, element fundamental în apariția decretului prin care:

„Se aprobă înființarea pe ziua de 15 noiembrie 1920 a unei Școli politehnice la Timișoara, care va funcționa în conformitate cu dispozițiile din decretul-lege nr. 2521 din 10 iunie 1920, relativ la înființarea și organizarea școlii politehnice din România".

Și astfel România avea două școli politehnice — la București înființîndu-se prima — iar orașul de pe Bega devine „Civitas academica".

Împlinirea a 60 de ani de prestigioasă activitate a Institutului politehnic „Traian Vuia" din Timișoara la 15 noiembrie 1980 este un binevenit prilej de a rememora marile momente și de a înșira fapte și realizări pe răbojul Școlii românești, devenită bun al întregului popor.

Un sprijin de o inestimabilă valoare pentru toți care muncim în Institutul politehnic „Traian Vuia" Timișoara în dorința lor de a se racorda cît mai fidel cu activitatea lor la magistralele coordonate ale dezvoltării țării, au fost cele trei vizite de lucru ale secretarului general al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe care le-a făcut în institut între anii 1970-1980

În constelația unor asemenea evenimente, sărbătoarea aniversară a Institutului politehnic „Traian Vuia" Timișoara ne îndeamnă la un bilanț al celor 60 de ani de activitate pentru a sublinia mutațiile de adîncă semnificație de natură didactică și științifică, evidențiind modul în care se înfăptuiește strategia Partidului Comunist Român în învățămîntul superior și de a aduce prinos de recunoștință acelor dascăli ai școlii noastre prin a căror muncă susținută acest lăcaș de învățămînt și-a cîștigat, peste decenii, un binemeritat loc fruntaș în rîndul școlilor tehnice din țară și străinătate.

Într-un articol intitulat „O universitate în Banat", publicat în „Banatul românesc" din 5 noiembrie 1919, Traian Lalescu, eminent matematician de talie internațională, profesor la Universitatea din București și a cărui familie era originară din Banat, preconiza înființarea la Timișoara a unei universități cu facultăți tehnice și umaniste.

Un memoriu redactat de oficialitățile orașului, printre care inginerul Stan Vidrighin, proiectantul instalațiilor de apă și canalizare ale Timișorii, este înaintat în februarie 1920. În el se argumentează necesitatea înființării unei Școli politehnice la Timișoara. Găsind un ecou favorabil, cererea primăriei se materializează; — după transformarea vechii Școli de poduri și șosele din București în prima Școală politehnică din țară — la 15 noiembrie același an, își începe activitatea cea de-a doua Școală politehnică a țării. Actul de naștere a acestui lăcaș de învățămînt a fost preluat, spre a-i da viață de cele 15 cadre didactice — printre care și primul rector al școlii, profesorul Traian Lalescu — împreună cu primii 117 studenți înscriși la noua școală, în cele două secții de specializare „electromecanica", și „mine și metalurgie".

Acest început de drum, modest și firav, asociat de privațiuni ca lipsa de spațiu și de dotare, generează școala viitorului, prin entuziasmul și dăruirea cu care profesorii au dovedit o înaltă competență profesională și prin dragostea pentru buna pregătire profesională a studenților a căror afirmare ca ingineri în producție, nu a întîrziat, întărind an de an prestigiul școlii. Printre profesorul acelor începuturi profesorul de mecanică **Victor Vilcovici** se distinge ca o stea de prima mărime, contribuind, ca rector, la formarea unui valoros corp profesoral, cum au fost prof. dr. **Valeriu Alaci**, matematician, animator al Revistei de matematici (R.M.T.) din Timișoara, prof **C.C. Teodorescu**, fondatorul laboratorului de rezistența materialelor care își începe activitatea în toamna anului 1923, prof. **Marin Bănărescu** (mașini termice), prof. **P. Nicolau** (hidraulică), prof. **Aurel Bărglăzan** (mașini hidraulice), prof. **Coloman Bakony** (tehnologie) și alții.

Primele construcții ale Școlii politehnice se demarează pe un teren viran de 9,3 ha situat pe malul stîng al canalului Bega, pe actualul bulevard Mihai Viteazul, apărînd pe rînd pavilionul Facultății de mecanică dat în folosință în anul 1923, trei case pentru locuințele corpului profesoral (1923), căminul (1927) azi denumit Căminul M.V.1, cantina M.V.1 (1930), stadionul și cîteva laboratoare.

Studenții parcurgeau zilnic pe jos drumul lung care ducea de la localul nou din M. Viteazul la cel vechi (str. Bocșa) și trecînd prin Piața Domului azi Piața Unirii din Cetate, ajungeau tocmai la podul de cale ferată unde erau adăpostite la început căminul și cantina într-un provizorat care a durat aproape un deceniu.

Lucrările de construcție de pe bv. Mihai Viteazul s-au executat după planurile arhitectului Duiliu Marcu, care își alege un stil specific arhitecturii românești cu adaptările necesare unui spațiu de învățămînt.

Evoluția școlii este foarte lentă și cu mari dificultăți. În anul 1933 cele două secții de specializare au fost transformate în Facultatea de electro-mecanică și Facultatea de mine și metalurgie, iar în anul 1941, în urma unor permanente strădanii ale profesorului arh. ing. Victor Vlad se înființează Facultatea de construcții care a funcționat în Palatul poștelor de pe actualul bulevard „23 August".

După actul istoric de la 23 August 1944 posibilitățile radical noi și sarcinile deosebite necesitate de reconstrucția țării devorată de cel de-al doilea război mondial, reforma învățămîntului din 1948 reprezintă un moment de salt pentru Școala politehnică, rămasă aproape la dimensiunile începutului în primii 28 de ani de activitate. Devine Institutul politehnic cu Facultățile de mecanică, electrotehnică, construcții și chimie industrială, așezîndu-se totodată pe temeliile științifice ale concepției materialist-dialectice despre natură și viață. Cu prilejul sărbătoririi unui jumătate de veac de activitate, institutul nostru cîștigă în anul 1970 un semnificativ și prestigios nume al ilustrului fiu al Banatului, recunoscut pionier al aviației, inginer cu valoroase creații tehnice, Traian Vuia.

Dacă în perioada 1948-1965 I.P.T.V.T. cunoaște o dezvoltare destul de lentă, în perioada 1965-1980 această dezvoltare devine impetuoasă, sub toate aspectele și se înscrie ca o consecință firească a dezvoltării întregii noastre societăți socialiste din decursul celor 15 ani. Beneficiind de grija Partidului și Statului, de sprijinul și directa îndrumare a tovarășului Secretar general Nicolae Ceaușescu, Institutul politehnic „Traian Vuia" din Timișoara a devenit în prezent una dintre puternicile unități ale învățămîntului superior tehnic din țara noastră și de asemenea o cetadelă a științei și tehnicii românești.

Uriașa dezvoltare a școlii noastre o reflectă cîțiva parametrii sinoptici. Numărul studenților a crescut de la 117 în 1920 la 5424 în 1965, în anul 1970 numărul acestora ajunge la 5819, iar în 1980 la 14.985 din care 1033 studenți străini, provenind din 64 de țări, iar dinamica spațiilor de învățămînt se reflectă în saltul numărului de laboratoare de la 22 în anul 1948 la 280 laboratoare în 1980, spațiile de învățămînt săltînd de la 25.000 m.p. în 1965 la 30.402 m.p. în 1970, iar în 1980 totalizează 60.606 m.p. Numărul locurilor de cazare pentru studenți în cămine a crescut de la 4.330 în 1970 la 8.500 în 1980, iar numărul de locuri în cantine, pe aceeași perioadă, crește de la 3.600 la 6.500 în acest an. Dotarea spațiilor de învățămînt și a laboratoarelor a fost de 10 mil. lei în 1965, de 49 mil. lei în 1970, iar în 1980 zestrea școlii a crescut la 432 mil. lei.

Fondul de cărți și reviste crește în ultimii 10 ani de la 207.450 volume și 41.000 reviste în 1970, la 373.174 vol. și 68.711 fascicole de reviste în 1980, biblioteca beneficiind în permanență de extinderi pentru a corespunde sarcinilor mereu crescinde.

În anul 1962 numărul facultăților din institut crește prin transferarea Facultății de mecanică agricolă de la Craiova la Timișoara.

Oprindu-ne numai la dezvoltarea impetuoasă a ultimilor trei cincinale, constatăm că s-au dat în folosință multe obiective cum sînt noul pavilion al Facultății de mecanică, impozanta Facultate de electrotehnică clădire dominantă a modernului peisaj arhitectonic al orașului, SPM-ul, ASPC-ul și Centrul de calcul, laboratorul de îmbunătățiri funciare, laboratorul de Drumuri și fundații, 12 cămine și 3 cantine, iar în curs de construire sînt noile pavilioane ale Facultăților de construcții și tehnologie chimică precum și blocul de orologie industrială și mașini hidraulice, odată cu extinderea secției de prototipuri și modele (SPM).

La ora actuală I.P.T.V.T. are în dotare 68 de clădiri în care muncesc și învață un număr de 18.000 studenți, cadre didactice, cercetători și alți oameni ai muncii, prefigurînd o imensă uzină vie în care se modelează viitorii specialiști de înaltă calificare, viitorii constructori ai comunismului, o uzină care a dat țării pînă la această oră de bilanț 29.327 ingineri și subingineri cu funcții de răspundere în economia națională.

Creșterea numărului de studenți la 16.000 în 1985, avînd în vedere noile specializări, formulează probleme mari de investiții pentru extinderea bazei materiale, dar a căror rezolvare se și prefigurează parțial în noul cincinal și în perioada 1985-1990 degajînd o atmosferă tehnică a dezvoltării viitoare, cu perspectiva salturilor cantitative și calitative, perspectivă nebănuită de marii noștri înaintași.

Calitatea oricărui învățămînt depinde de măsura în care se adaptează schimbările aduse de revoluția tehnico-științifică mondială, de reînnoirea continuă a programelor, a metodelor și tehnicilor de învățare utilizate. Cadrele didactice au depus toate eforturile de a se alinia cu maximum de eficiență la reînnoirile reclamate de integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția, o concepție revoluționară asupra școlii, elaborată de Secretarul general al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu. Sămînța acestei generoase idei a căzut în institut pe un fond fertil, cultivat de tradiționalele legături ale Școlii politehnice timișorene cu industria — dacă ținem seama că la 27 VI 1924 se eliberează primul certificat de încercare pentru industrie — conceptul de integrare a fost rapid preluat, creîndu-se condițiile necesare pentru creșterea eficienței întregii activități a cadrelor didactice, studenților și personalului de cercetare din Institutul politehnic „Traian Vuia" Timișoara.

Puternica mobilizare a forțelor științifice și tehnice din Institutul politehnic „Traian Vuia" Timișoara cu vechi tradiții de colaborări industriale face ca aproape toate obectivele mai importante ale industriei socialiste să poarte în documentele lor numele unor cadre didactice ale Institutului politehnic „Traian Vuia" Timișoara care și-au dat contribuția de specialiști la proiectarea, exploatarea sau perfecționarea unor agregate sau linii tehnologice, împletind astfel istoria institutului nostru cu însăși istoria dezvoltărilor industriale ale României socialiste. Înalta pregătire profesională a celor 810 cadre didactice existente în Institutul politehnic „Traian Vuia" Timișoara inclusiv Institutele de subingineri din Reșița și Hunedoara, este reflectată și de faptul că 268 cadre didactice au titlul științific de doctor din care 6 sînt doctori docenți, iar 214 sînt doctoranzi.

Alături de cercetarea științifică a cadrelor didactice concretizată fie prin protocoale predate sectoarelor productive, fie prin lucrări publicate în țară sau străinătate, se dezvoltă susținut și o cercetare științifică a studenților desfășurată în cercuri științifice studențești, cu vechi tradiții la noi în institut dacă ținem seama că profesorul C.C. Teodorescu împreună cu cîțiva studenți entuziaști înființează la 19 noiembrie 1923 cercul studenților electromecanici, iar la 10 februarie 1924 se înființează cercul studenților minieri sub îndrumarea prof. ing. Victor Blașian și prof. Dion Mardan. Alături de aceste cercuri au mai funcționat societatea matematică a studenților sub conducerea prof. Valeriu Alaci, grupul studențesc aviatic, etc., asociații profesionale care nu au beneficiat de sprijin oficial, dar au avut drept fundament entuziasmul profesorilor și studenților dintre care s-au recrutat dascăli de prestigiu ai țării, iar unii au devenit savanți de renume mondial.

Dimensiunile cercurilor științifice studențești se amplifică însă în anii de după Reforma învățămîntului, devenind o activitate organizată, cu caracter permanent și sprijinită de școală prin baza materială asigurată. În anul 1951 se creează un cadru organizatoric pentru această activitate, la Institutul politehnic Timișoara luînd ființă 7 cercuri cu 144 studenți care și-au stabilit 59 teme de cercetare, sub conducerea unor inimoase cadre didactice cu experiență în cercetarea științifică. În ultimii 15 ani această activitate devine de masă înregistrînd o impresionantă dinamică care a evoluat de la 21 cercuri științifice studențești cu 467 studenți în anul 1960, la 40 cercuri științifice cu 1547 studenți în anul 1980. Simultan cu aceste cercuri s-au format 129 colective mixte de cercetare, formate din 847 studenți, cadre didactice și cercetători, preluînd 397 teme de cercetare.

Din această vastă acțiune de cercetare științifică a studenților, sprijinită și de alocarea orelor de activitate de cercetare și producție în planurile de învățămînt s-au concretizat 646 teme rezolvate și comunicate în sesiunile din institut avînd 1561 autori sau coautori studenți, pe lîngă 61 teme cu 145 studenți autori sau coautori, comunicate la alte institute sau sesiuni republicane. Răsplata acestei munci s-a concretizat prin 193 premii primite de 434 autori sau coautori.

Prezența a peste 30 de cadre didactice ca membrii în consiliile oamenilor muncii din întreprinderile județului Timiș, a asigurat o permanentă legătură între cercetarea științifică și problemele tehnice ale sectoarelor productive, dirijînd atît activitatea de cercetare științifică a studenților cît și proiectele de diplomă, spre problemele majore și actuale ale industriei. Numărul studenților din anii terminali angrenați în cercetarea științifică contractuală a crescut de la 500 în anul 1975 la aproximativ 2000 în anul 1980.

La perfecționarea integrării învățămîntului cu cercetarea și proiectarea a contribuit și înființarea în 1973 a unităților de producție proprie, cunoscute astăzi sub denumirea de S.P.M.M.E., respectiv A.S.P.C., iar în 1974 se realizează unitatea de producție integrată de la Întreprinderea „AZUR". Ca o recunoaștere a unor merite științifice ale unor colective de cadre didactice între anii 1977-1979 iau ființă în cadrul Institutului politehnic „Traian Vuia" Timișoara unități de cercetare dublu subordonate ale unor institute centrale ca I.C.C.P.D.C., Institutul de cercetări metalurgice (ICEM), Institutul național de motoare termice (I.N.M.T.), colectivul de epurarea apelor, colectivul de electrochimie, atelierul de tehnică de calcul, etc., în care activează cadre didactice și cercetători, cît și numeroși studenți. Și la această activitate deosebit de importantă se evidențiază o dinamică pozitivă. Dacă în anul 1968 erau abordate 73 de contracte în institut cu o valoare medie de 7000 lei/contract, în anul 1970 se realizau 107 contracte cu o valoare medie de 20.000 lei/contract, în anul 1975 se realizează 272 contracte cu 136.000 lei/contract, iar în anul 1980 se realizează 204 contracte cu o valoare medie de 157.000 lei/contract. Aceste valori atestă creșterea importantei proble-

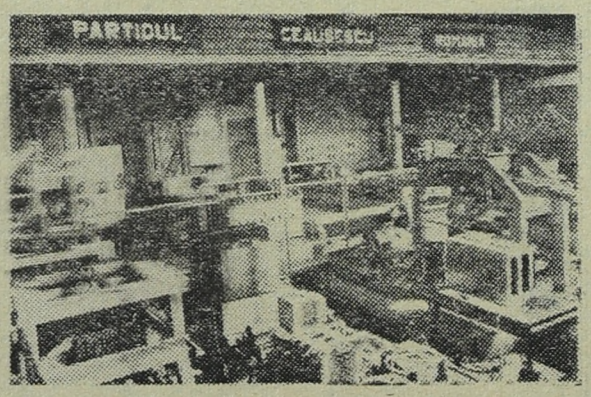

Aspect din modernul laborator de Mașini electrice aparținînd catedrei de Utilizări și mașini electrice, catedră cu preocupări științifice de excepție.

BUPT

melor rezolvate și o focalizare mai bună a forțelor de cercetare spre probleme majore.

Sintetizînd contribuțiile cadrelor didactice și cercetătorilor din Institutul politehnic „Traian Vuia" Timișoara prin efectele economice ale rezultatelor transmise sectoarelor productive, numai în cincinalul 1975-1980 au determinat realizarea unui spor de producție de peste 100 mil. lei, reducerea cheltuielilor de producție cu peste 75 milioane lei, reducerea importului cu 45 mil. lei valută și creșterea exportului cu 5 mil. lei valută, reducerea consumului de energie electrică cu 1.300 MWh și a consumului de combustibil cu 450 tone combustibil convențional, reducerea consumului de metal și alte materii cu cca 5.000 tone/an, îmbunătățirea și introducerea în producție a 82 de noi tehnologii, alături de înregistrarea a 75 de invenții

Activitatea didactică a fost mereu îmbunătățită prin perfecționarea cursurilor predate și scrise, a îndrumătoarelor de laborator, a culegerilor de probleme și prin introducerea unor tehnici de conducere a seminariilor.

Pentru a asigura o integrare cît mai armonioasă a viitorilor ingineri în spațiul relațiilor sociale în care vor trăi, se acordă o mare atenție dezvoltării multilaterale a personalității studenților, încurajînd și sprijinind acțiunile în cadrul Festivalului național al muncii și creației „Cîntarea României" și competiția națională „Daciada". An de an s-a dezvoltat baza materială a clubului studențesc, înființarea unor secții ale clubului în fiecare facultate, coordonarea unitară a întregii activități cultural-educative și ar-

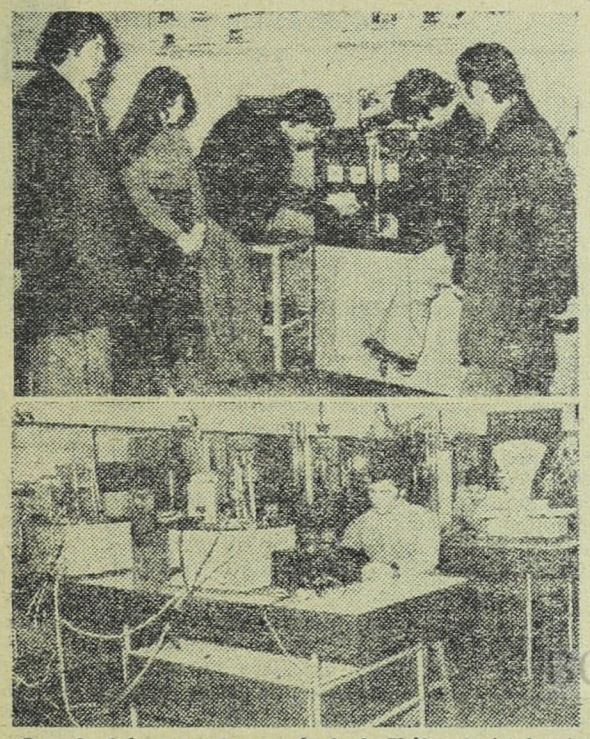

Ore de laborator la catedrele de Utilajul și tehnologia sudurii și Termotehnică din cadrul Facultății de mecanică.

tistice de către Consiliile de educație politică și cultură socialistă, au condus la dezvoltarea unei bogate activități cultural-artistice, relevată în „Agendele" lunare ale facultăților.

De un bine meritat renume se bucură corul mixt al Facultății de mecanică, formația de teatru „Studio A" a Facultății de construcții, ambele laureate ale fazei naționale, formația de muzică ușoară a Facultății de electrotehnică, brigăzile artistice de la Facultatea de tehnologie chimică, etc. În cele 27 formații ale institutului, studenții găsesc un admirabil cadru de recreere activă, prin cultivarea unor înclinații artistice, dezvoltîndu-și personalitatea.

Prin ciclul de conferințe lunare **„Orizonturi politehnice**, o tradiție a Școlii reînviată în ultimii doi ani la coordonatele contemporaneității, cadrele didactice realizează în mod masiv informarea extrașcolară a studenților și a locuitorilor municipiului Timișoara, cu cele mai noi cuceriri ale științei, expunîndu-și nu arareori rezultatele propriilor cercetări.

Iată cîteva din aspectele unei activități de șase decenii ale Institutului politehnic „Traian Vuia" Timișoara, scoase în relief spre a oferi studenților noștri o privire de ansamblu asupra mediului în care își petrec cei mai frumoși ani ai vieții — studența — și spre a-i îndemîna să urmeze exemplele luminoase ale unor profesori care și-au dăruit cea mai mare parte a vieții pentru progresul acestei școli.

Paginile de cronică, scrise la această aniversare cuprinzînd un sintetic bilanț, se doresc totodată și un cald omagiu adus Partidului Comunist Român și conducătorului său iubit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, din a cărui gîndire revoluționară s-a plămădit o nouă școală tehnică superioară românească, cu multiple valențe spre viitor, spre progres.

Gîndurile noastre de recunoștință se îndreaptă spre organele județene de partid și de stat de a căror îndrumare și sprijin am beneficiat în permanență în abordarea și rezolvarea unor probleme ale Institutului politehnic „Traian Vuia" Timișoara, aducînd mulțumirile noastre muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor din uzine și fabrici, locuitorilor municipiului Timișoara, pentru sprijinul acordat studenților și cadrelor didactice.

Cu prilejul acestei aniversări, studenților noștri le urăm spor la muncă, îndemnîndu-i să urmeze în cariera lor cele mai luminoase exemple oferite de cadrele didactice care au trudit cu dăruire prin laboratoarele și sălile de curs ale școlii noastre dragi.

Academician IOAN ANTON,
rectorul Institutului politehnic „Traian Vuia" din Timișoara

opțiunea pentru inginerie

DEFINIȚIILE INGINERULUI...

Scriam în semestrul doi al studenției mele că aflînd definiția inginerului am început să devenim ingineri. Și tot atunci, dacă vă mai amintiți, scriam că „ne-am dorit să devenim ingineri pentru a participa în miezul fierbinte al construcției, acolo unde ideile capătă contur, o formă precisă, devin nu metafore, ci existențe concrete, care apoi iau dimensiuni de simboluri. Simbolul creației, simbolul hărniciei, simbolul crezului comunist.

Iată de ce tot ceea ce facem noi în amfiteatre, în laboratoare, în uzină stă sub puterea pregătirii în perspectiva dezvoltării după o lege exponențială a științei și tehnicii contemporane. Învățăm problemele devenite de acum clasice și totodată și cele ce în prezent sînt noutăți, pentru ca atunci, cînd vom păși în viitoarea meserie să fim antrenați pentru continuarea studiului, a căutărilor pentru permanenta perfecționare a cunoștințelor și punerea lor în concordanță cu descoperirile ce se succed cu atîta repeziciune. Această cerință a pregătirii cu ochii îndreptați spre viitor, impune o atitudine comunistă față de muncă, o integrare perfectă în procesul de învățămînt.

Aflînd definiția inginerului am început să devenim ingineri. Dar simpla definiție nu e decît un bastonaș, nici măcar un „a" din alfabetul profesiunii. E totuși un fapt care are o semnificație afectivă, o semnificație interioară, mobilizatoare".

Mă aflu acum în pragul absolvirii, în penultimul semestru al studenției și constat că aceste cuvinte ale mele au vorbit frumos despre ceea ce este inginerul. Am uitat atunci — sau poate n-am sesizat — că trebuia să încep altfel, cu faptul că inginerul este înainte de toate, un intelectual și că el, pe lîngă pregătirea sa profesională de înaltă clasă, trebuie să aibă o cultură generală profundă, cîștigată cu trudă în orele puține ale timpului așa-zis liber, printr-o muncă de taină, singulară, aceea de autodidact cu propria lui spiritualitate. Inginerul este un om politic, un om puternic ancorat în viața socială, plin de responsabilități față de viitorul țării. El este un cercetător, el trebuie să descopere mereu ceva nou, nou pentru el sau, mai ales, pentru ceilalți, el este totodată dascăl și tovarăș de drum. Abia acum pot înțelege deplin cîte calități trebuie să am, cît de complexe trebuie să fie aceste calități și cît de greu se pot dobîndi ele. Nu le am încă deplin conturate, dar cel mai important lucru e că știu de ele. Atunci doar le intuiam, atunci aveam doar un ideal generos. Acum însă idealul acesta își transmite ultimele raze în realitate. Azi sînt aproape inginer. Și mîine voi fi tot aproape inginer. Doar peste mulți ani, foarte mulți ani abia, cuvîntul acesta va fi cu adevărat deplin.

MARCEL SAMANȚA

...ȘI CONDIȚIA LUI

1. De ce ai vrut să devii inginer? Cînd te-ai hotărît?
2. Cum ai zugrăvi portretul moral al unui inginer?
3. Ce sfaturi ai da candidaților la Politehnică?
4. Ce exigențe ai față de tine însuți? Care e „ștacheta"?

AUREL RADUȚA, anul IV Mecanică:

1. Fiindcă am avut întotdeauna o înclinație pentru practică. Meseria de inginer este prin excelență o meserie ce presupune, alături de cunoștințele teoretice, multă activitate practică.

Era, deci, pentru mine, mai accesibilă.

M-am hotărît din timpul liceului N-aș putea spune exact cînd, a fost o devenire firească.

2. Un inginer? Trebuie să aibă, cred, în primul rînd, o bună pregătire profesională. Să fie mereu la curent cu tot ce e nou în domeniul său „Last, but not least", să știe să lucreze cu oamenii.

3. În primul rînd trebuie să spun că examenul de admitere mi se pare needificator pentru ceea ce i se cere unui student, unui viitor inginer. Se testează niște formule tocite în liceu și nu niște aptitudini. Oare totul se reduce la a ști ceva matematică și ceva fizică?

Aș sfătui candidații, înainte de orice, să se gîndească bine la meseria pe care o vor practica, și nu numai la rezolvarea ecuației de gradul II. Altfel riscă să nu vadă pădurea din cauza arborilor.

4. Îmi cer să fiu mereu pregătit la nivelul ce se impune. Un lucru important, să mă integrez cît mai rapid în producție. Să nu „îmbătrînesc" niciodată.

ION CHIȘ, anul V T.C.M.

1. Nu m-am gîndit pînă acum. Cred că e ceva deosebit. Ce să vă spun? Îmi place tehnica.

2. Să fie la curent cu noul.

HERMAN HUTTER, anul III Electrotehnică:

1. E vorba în primul rînd despre dragostea pentru tehnică, pentru științele exacte.

2. Inginerul? Mereu actual, priceput, talentat. Da, cred că și aici e vorba de un talent. Talent și mult tact.

Fiindcă inginerul trebuie să fie neapărat un bun cunoscător și un mare iubitor al oamenilor.

ANCA HUTTER, anul IV Electrotehnică:

1. Opțiunea a fost timpurie. Am terminat Liceul energetic. S-ar spune, deci, că am fost perseverentă. Cu mici oscilații în cadrul aceluiași domeniu. Intenționam să candidez la Construcții Navale. Părinții n-au fost de acord, fiind prea departe.

ZSOLT KISS, anul V, E.T.C.:

1. Iubesc tehnica. La 12-13 ani mă pasionau deja schemele electronice. Am oscilat mereu între secția de Electrotehnică și cea de Calculatoare. Am ales, după cum se vede, Electrotehnica. Calculul a rămas o pasiune, dar nu mă pot despărți de el.

2. Inginerul cred că n-are voie să renunțe. Eșecuri sînt multe dar „eșec" nu e sinonim cu „descurajare".

În teorie toate sînt frumoase, planșele din manuale și reviste pot fi un suport bun pentru fantezie. În realitate ne izbim de lucruri și de legi neașteptate.

Unul din adevărurile inginerului este această continuă izbire de neașteptat, de nou.

Și încă ceva. Cred că există un anumit „fler" ingineresc. O modalitate de a pătrunde lucrurile și procesele.

3. Examenul de admitere este întotdeauna ușor după. În realitate pare greu. Nu e însă (comparativ cu cele care-l așteaptă în studenție). Un rol important cred că îl are aici participarea la concursuri, spectacole, etc. Mie, cel puțin, această activitate din liceu mi-a dat posibilitatea de a-mi stăpîni excelent emoțiile, de a mă putea concentra.

Să lucreze mult în domeniul ales, nu numai teoretic, ci să se intereseze și de latura practică. Nu vom putea fi ingineri doar de pe scaunul biroului.

4. Aș vrea să realizez un sistem coerent, de înaltă calitate, să am satisfacția de a fi reușit un lucru nou. Să trăiesc minunea (sufletește vorbind) de a vedea funcționînd un sistem imaginat de mine, pus în practică de mine.

Cred că acest sentiment există, pretutindeni, în toate domeniile și că face parte cu prisosință și în modul necesar din OM.

ION STROE, anul V, E.T.C.:

1. Ca și mulți dintre colegii mei, probabil iubesc tehnica din liceu. Am avut un profesor care m-a apropiat de știință și m-a sprijinit în muncă. A avea un profesor bun în liceu — iată o șansă pe care trebuie s-o prețuiești la timp.

2. În primul rînd un inginer trebuie să știe să lucreze cu oamenii. Subliniez asta, hotărît. Bineînțeles trebuie să fie modest, cu dragoste de muncă. Să posede vaste cunoștințe tehnice și nu numai tehnice.

3. Să muncească de timpuriu. Să învețe multă matematică. După mine matematica e o necesitate a omului secolului XX. Matematica nu înseamnă numai cifre, ci legi, transformări, logică, inteligență în exercițiu continuu. Îmi amintesc că învățam aritmetică încă de la 5-6 ani. Asta mi-a folosit enorm.

4. Aș vrea să mă realizez la fel de bine ca pînă acum.

LIVIU PREDIȘCAN, anul I, Motoare termice:

1. Primul răspuns pe care îl găsesc este acela că mi-au plăcut întotdeauna motoarele. Consider că sînt foarte multe lucruri de făcut aici, iar faptul că Politehnica este prin excelență o școală deschisă noului, în continuă devenire, a contribuit la hotărîrea mea.

2. Vorbind despre „candidați", vorbesc despre mine — cel de acum un an și ceva, sau, de ce nu, acum cîteva luni. Cred, deci, că trebuie să-i placă să trudească în preajma motoarelor, dar nu numai atît, ci să fie un om de vastă cultură. Subliniez faptul că nici în liceu și nici în facultate **nici o materie nu e de prisos**, trebuie învățat cît mai mult, despre cît mai multe. Trebuie dată o replică usturătoare celor care vehiculează ideea deosebirii dintre un intelectual și un inginer. Deci, inginerul = cunoștințe tehnice + cultură vastă.

4. Urmîndu-mi principiile am de gînd să studiez toate materiile, să cunosc cît mai mult. Să fiu un om întreg

GHEORGHE LABAU, anul V, Electrotehnică:

1. Cînd copil fiind eram întrebat ce mi-ar place să devin cînd voi fi mare, răspundeam „mecanic de comolotivă", deoarece era, fără îndoială, cea mai mare dintre mașinile pe care le văzusem.

Abia mai tîrziu mi-am dat seama că tehnica este ceea care realizează legătura dintre teorie și experiment. I-am rămas fidel și m-am hotărît să devin inginer. Am lucrat mult, în școală, în liceu. Visul meu, început pe tăcute cu mulți ani în urmă, devine acum realitate. Cred că asta spune destul.

2. Inginerul trebuie să posede cunoștințe profunde, să fie ingenios și creativ. Să poată construi noi structuri, noi imagini și modele. Să fie receptiv, să aibă o capacitate deosebită de asimilare. Să fie pasionat de profesia sa, fiindcă numai așa poate pătrunde în adîncimile nebănuite ale domeniului său.

3. Tinere candidat, dacă ești cu adevărat atras de electronică, abordeaz-o pentru că e frumoasă. Căci mîine, cînd oamenii își vor face cumpărăturile prin circuit închis de televiziune, cînd copiii lor vor învăța la școală asistați de calculatoare, cînd bibliotecile vor putea fi aduse la domiciliu în benzi video, tu vei fi stăpînul acestor „minuni". Dar pînă atunci muncește, caută. Și un amănunt: învață limbile străine, fiindcă fără ele nu se poate...

4. Să fiu mereu tînăr în cuget, cu aceeași sete de împlinire și autodepășire, ca acum. Iar dacă — dincolo de profesia de inginer electronist — voi reuși să fiu un soț iubitor și un tătic bun, atunci la ora bilanțului voi fi mulțumit și voi recunoaște faptul că viața mea a fost presărată — printre altele — cu multe satisfacții și bucurii.

Anchetă realizată de RADU CIOBOTEA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUPT

VALENȚE ALE INTEGRĂRII

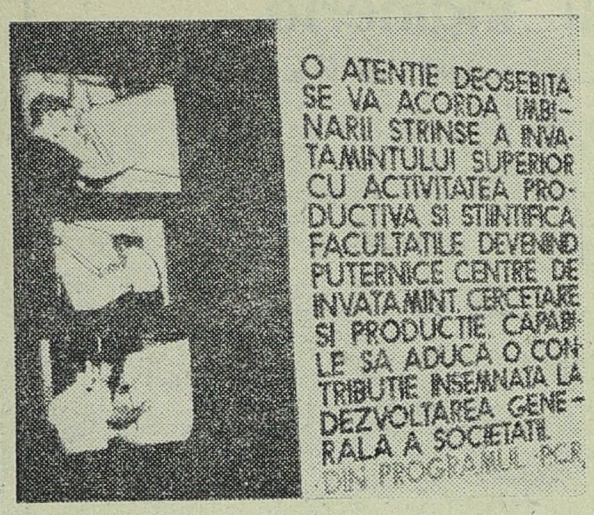

energetică solară

— Stimată tovarășe prof. dr. ing. COLETA DE SABATA, v-am ruga să conturați pe scurt ansamblul preocupărilor de la catedra de fizică privind valorificarea energiei solare?

— Congresul mondial al energiei, care a avut loc recent la München, a arătat, pe baza unor studii făcute de comisii de specialiști în energetică, în mod clar, că speranțele de dezvoltare ale omenirii se pot baza numai pe un viitor conceput energetic altfel decît este structura actuală mondială.

În anul 1990 se va atinge plafonul maxim de utilizare a petrolului, după care orientarea trebuie să fie net îndreptată spre energia nucleară și energia obținută pe bază de cărbune.

În anul 2030 și aceste forme de energie vor ajunge la un echilibru, dincolo de care, în aceste variante, nu se va mai putea face nimic.

Dezvoltarea societății tehnologice nu are altă cale de ales decît calea surselor alternative de energie, între care energia solară își găsește un rol de frunte.

Colectivul catedrei de fizică a abordat problema utilizării energiei solare în scopuri industriale încă din anul 1976. Ținînd seama de faptul că această formă de energie este extrem de capricioasă, supusă la nenumărați factori meteorologici și de mediu ambiant, primul pas a fost construirea unui laborator de „Studiul captării și conversiei energiei solare" în condiții naturale, realizat, în principal, prin autodotare.

Încercările și măsurătorile efectuate aici, de către cadre didactice și studenți, au permis sintetizarea unor rezultate, în baza cărora s-au realizat mai multe obiective, la nivel de stație-pilot industrială.

Vom aminti, astfel, intrarea în funcțiune, a halei-pilot de la Întreprinderea de produse ceramice Jimbolia, destinată uscării blocurilor ceramice, încă din vara anului 1977. A fost o premieră națională absolută. În primele trei veri aici s-au uscat, folosind numai energia solară captată peste 5 milioane de blocuri ceramice, în condițiile în care rebuturile au scăzut iar ciclul de uscare a fost convenabil ca durată.

Anul 1978 a marcat intrarea în funcțiune a halei-pilot de la stația LPX din Săcălaz, destinată încălzirii bitumului necesar la prepararea mixturilor asfaltice. Batalul, cu capacitatea de 600 de tone de bitum, a fost amenajat pentru ca acoperișul său să fie o capcană solară. Lucrarea, prezentată la Congresul mondial de drumuri și poduri, Viena 1979, s-a dovedit a fi, ca idee, premieră mondială.

Traducerea în viață a sarcinilor primite din partea conducerii superioare de partid și de stat, cu ocazia deschiderii anului universitar 1979-1980, relativ la obținerea căldurii sub parametrii ridicați, a condus la construcția celei mai mari oglinzi de concentrare a energiei solare construite pînă acum în România: o oglindă metalică cilindrică, cu raza de 6 m și avînd suprafața de concentrare de 36 mp. Realizată constructiv în anul 1980 și automatizată ca funcționare, ea va permite studii deosebit de interesante începînd cu primăvara viitoare.

Experiența cîștigată, învățămintele pe care le-am putut trage, ne-au permis să realizăm un al doilea batal experimental, cu performanțe superioare, în județul Arad, la Nădab: el funcționează din primăvara anului 1980.

Enumerarea principalelor realizări nu izbutește poate, fiind prea seacă, să dea o imagine cît de cît concludentă, asupra efortului întreprins de cadrele didactice și de personalul tehnic al catedrei; un sprijin deosebit în cercetările noastre ne-au dat însă și studenții, în cadrul cercurilor științifice de inițiere, în cadrul A.C.P. și în cadrul proiectelor de diplomă efectuate în catedră. S-au adunat astfel rezultate din măsurători extinse pe cîțiva ani, s-a lucrat la sisteme de automatizare, s-au efectuat optimizări pe calculator, s-au pus în operă tot felul de idei originale. Cîteva nume: David Laszlo V AC, Emil Stamatoiu IV AC, Florea Costache, absolvent, Marius Ardeleanu, absolvent, și atîția alții, entuziaști, dornici de a cunoaște și de a face, de a învăța și de a fi utili.

Acest gen de cercetare a legat cel mai mult studenții de catedra de fizică, i-am preluat în anul I sau II și au rămas atașați nouă pînă la absolvire: vor duce cu ei dragostea pentru nou, ideea de a fi mereu în fruntea cercetării novatoare, și amintirea zilelor nenumărate, în care am colaborat strîns, uitînd adesea care este studentul și care este cadrul didactic — poate cea mai frumoasă realizare în domeniul captării energiei solare.

A consemnat MIRCEA MOLDOVAN

acei oameni minunați și mașinile lor lucrătoare

Trăim o vreme cînd agricultura țării devine o adevărată industrie a pămîntului, o industrie mecanizată, automatizată și chimizată. Există în acest sens preocupări majore pentru sporirea zestrei tehnico-materiale fără de care procesul devenirii nu ar fi posibil. Răspunzînd acestui deziderat, Catedra de mașini agricole de la Facultatea de mecanică agricolă condusă de prof. dr. docent **Ștefan Căproiu**, membru corespondent al Academiei de Științe Agricole și Sociale a R.S.R., își îndreaptă atenția spre cercetări dintre cele mai avansate în domeniu. Colective lărgite de cadre didactice și studenți, răspunzînd unor teme de cercetare contractate cu beneficiarii, cu aplicabilitate imediată, deci se preocupă intens ca parametrii mașinilor existente să fie îmbunătățiți sau ca noi mașini, inexistente pînă acum, să treacă cu succes probele tehnologice. Astfel, o temă de cercetare ce se preocupă de fiabilitatea Mașinii de recoltat cînepă MRC-2,4 face obiectul unui colectiv condus de profesorul **Ștefan Căproiu**, și care îi cuprinde pe studenții **Andrei Zagoni, Radu Diuga, Mircea Sinitean**, sau o alta privind îmbunătățirea parametrilor constructivi și de exploatare ai a-

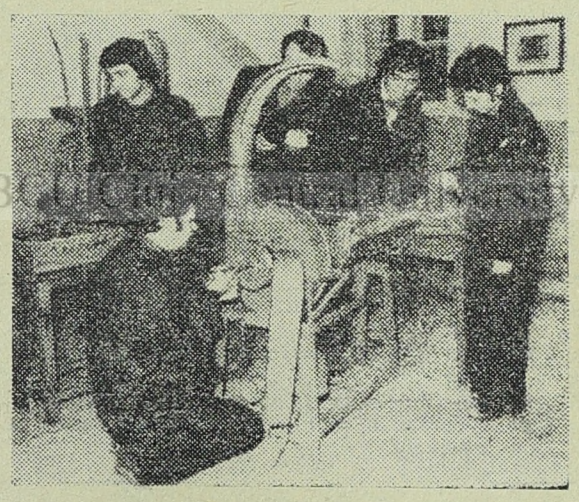

gregatelor agricole de care se ocupă un alt grup de studenți condus de prof. dr. docent **Atanasie Șandru.** Multe teme ale lucrărilor de diplomă fac parte din acțiunea de cercetare privind realizarea unor standuri pentru determinarea puterii la priza de putere a tractoarelor U-650, U-850, lucrări îndrumate de prof. dr. ing. **Nicolae Tecușan.** Lista ar putea continua cu „Stabilirea tehnologiilor de demontare, reparare și montare la combina de recoltat în LK-4 (temă condusă de conf. dr. ing. **Niță Ioan** și cuprinzîndu-i pe studenții Iosif Kincyel, Ioan Popa, Dumitru Vîrvorea) sau Proiectarea și realizare unui stand pentru distribuirea apei „la cerere" în sistemele de irigații (la care participă studenții Gheorghe Voinescu, Alexandru Orban, Traian Șulț, avîndu-l în frunte pe șef lucrări dr. ing. **Constantin Nica**), lucrări care dovedesc, încă o dată, că doar o muncă urmărind ușurarea altei munci este o muncă adevărată. Argumente pentru acești oameni minunați și mașinile lor lucrătoare.

MARIN FIRAN

microstructuri la circuit închis

La Facultatea de mecanică din Timișoara, în atenția tuturor catedrelor se situează preocuparea pentru modernizarea procesului de pregătire a viitorilor ingineri.

Tovarășul profesor doctor inginer Marin Trușculescu, șeful catedrei de Tehnologia construcțiilor de mașini este unul din entuziaștii promotori ai acestei nobile idei, realizînd un laborator de Studiul metalelor dotat cu cele mai moderne mijloace de studiu și cercetare.

Circuitul de televiziune închis permite ca imaginea structurii diferitelor materiale metalice obținută în obiectivul unui microscop electronic să fie preluată de o cameră de luat vederi și transmisă mai departe la mai multe monitoare, montate în așa fel încît să permită vizibilitate optimă din orice punct al laboratorului. Această tehnică permite analizarea și explicarea la grupuri de studenți a structurii materialelor metalice în condiții mult mai bune, căci imaginea de pe monitor poate fi comparată cu fidelitate cu aceea obținută în obiectivul microscopului montat pe fiecare birou de lucru. De remarcat faptul că imaginea de pe monitor este de 10 ori mai mare decît cea obținută la microscop.

Calitățile deosebite ale unui astfel de laborator permit utilizarea lui și în activitățile de cercetare științifică, scoțînd ciclul cercetării.

Continuînd această preocupare pusă în slujba progresului științei și tehnicii românești, aceeași catedră este în curs de realizare a încă două premiere în învățămîntul tehnic superior românesc. Este vorba în primul rînd de folosirea aceleiași tehnici a circuitelor de televiziune la studiul formării așchiilor în procesul de așchiere a metalelor și a degradării sculelor. Cu interes deosebit se urmărește introducerea magnetofoanelor în procesul de cercetare care au avantajul de a fi o „bancă de date" utilizabile în viitor, cînd printr-o simplă — manevră de comandă — cercetătorul este pus în fața unor date și imagini utile.

CONSTANTIN MIGHIU

ce este „hala pilot I. T. T."?

...iată întrebarea pe care i-am pus-o tovarășului conf. dr. ing. **ROMULUS PALEA**, șeful disciplinei „Tehnologia intermediarilor aromatici și a coloranților organici", și prodecan al Facultății de tehnologie chimică.

„Cu denumirea corectă Platforma de pe lîngă Întreprinderea Textilă Timișoara, reprezintă unul dintre primele obiective de integrare în domeniul de specializare al chimiei organice.

S-a înființat în 1976, fiind prima stație pilot din țară. Aici, în urma unui program de cooperare între Ministerul Industriei Chimice și Ministerul Industriei Ușoare, s-a elaborat un program de cercetare pe baza căruia coloranții organici și auxiliari pentru industria ușoară (prin aceasta înțelegînd aici textilă, pielărie și înlocuitori pentru piele) sînt experimentați în instalații pilot și realizați în microproducție.

Acest lucru a corespuns imperativelor de reducerea importurilor, prin realizarea de produse autohtone, astfel că realizăm la scară de microproducție produse foarte scumpe (unele de aproximativ 500 lei/kg.) și economii valutare".

— Care sînt direcțiile de cercetare din cadrul platformei?

— Pe baza unor contracte I.P.T. — I.T.T. s-au ales teme comune de cercetare al căror beneficiar este Întreprinderea textilă. S-a realizat astfel un auxiliar pentru nesifonabilitate a materialelor textile, de concepție românească, cu denumirea „liarom", agent foarte util industriei chimice.

Ca urmare a activității contractuale, a subvențiilor și fondurilor alocate s-a efectuat o dotare tehnică superioară, laboratoarele dispunînd de o foarte modernă aparatură".

„Cercetarea se face pe colective mixte de specialiști, îmi spune tovarășul inginer **PAVEL PETROV**, din partea Întreprinderii textile.

Politehnica se bucură de fonduri și aparatură, iar întreprinderea (care nu are profil chimic) beneficiază de rezultatele cercetării unor laboratoare chimice, care se concretizează direct, astfel că prin realizarea unei investiții ce se prevede în 1981, se vor pune bazele unei platforme industriale cu totul originale în țară".

— Care e locul studenților în aceste colective mixte de cercetare?

— Eu am terminat în 1976 și aici, în singurul laborator existent, în care erau concentrate toate, mi-am elaborat proiectul de diplomă.

În momentul de față efectuează aici practica anii IV și V, peste 100 de studenți, dintre care cel puțin 20 își elaborează aici lucrările de diplomă.

Studenții ne sînt de mare ajutor, mai ales în munca de documentare. Eu am colaborat foarte bine cu Dan Guran, elaborînd o tehnologie originală, „baza roșie rezistentă KBT" care se află acum în fază de brevet.

Cred că facultatea le oferă o bază teoretică incontestabilă, dar adevărata meserie de inginer se învață în producție. Din acest punct de vedere rolul didactic al halei este foarte mare.

„Într-adevăr, ne spune tovarășul șef de lucrări **IOAN BOC**, din compartimentul de cercetare, îmbinarea învățămîntului cu cercetarea și producția e vitală în formarea viitorilor specialiști. Activitatea studenților în această hală se manifestă în două forme: orele de practică și orele de A.C.P. (activitate de cercetare și producție), în care studenții au acces la toate laboratoarele, participînd efectiv la cercetare, orientate pe tematica întreprinderii.

Acest A.C.P. e extraordinar de eficace. Extinderea sa la nivelul anului V înseamnă dezvoltarea activităților individuale față de cele organizate ca în anii mici. În aceste activități studentul e pus în situația de a-și concepe singur instalații,

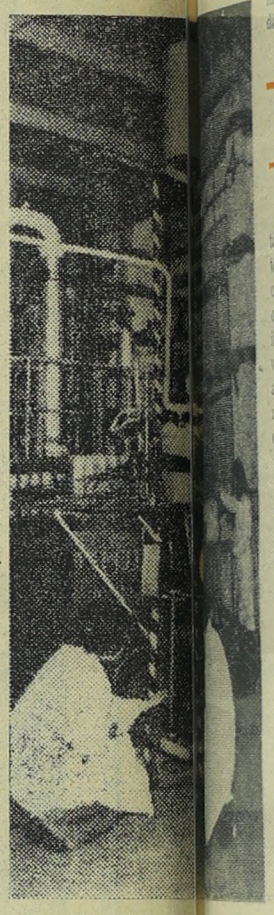

de a-și prepara ... integral, afirmîndu-și ... specialist".

...RIA DULVAC

studenții catedrei!

Despre Catedra ... compușilor oxidici din ... gie chimică știam ... puțin. Îmi erau ... nalitățile marcant ... **cherescu**, decanul ... acestei catedre. ... studenți...

Eugen Budugan ... în Piața Horațiu ... **unde focurile nu** ... asemenea focuri ... rei nu.

Pe drum înregi...

— Activitatea d... tare se desfășoară ... lorificarea superio... și materii prime ... produse și tehnol... tare constituie co... întreprinderilor di... plomă ale student...

— Cercetarea e... gentă, care necesi... bită. La absolvire ... format un stil de ... bleme realmente ...

În prezentarea ... rapizi decît dascăl ... să înțeleg absolut ... acaparați de mese ... nosc, pentru că f... tură de cercetare. ... în anul IV.

Adina Drăgoi, ... sesiunile națion... ce studențești, are ... re de microscopie ... vizoarelor sau pe ... ternă a materiei s... te, adevărate peis... cu margarete. Îmi ... și aflu despre co...

Pătrund într-o ... denții văd efectiv ... nicate de valoare ... cursuri. Ce să fie ...

În tot timpul di... late albe sînt ocup... duc prin laborato... zează soluții și vo... rii lor ca despre o ... duce plăci necesar... la Slatina, extrem... calității și al dim... pentru măsurarea ... industria sticlei, î... lor, studenți alătur... TESA. Pentru că ...

BUPT

ĂȚĂMÎNTULUI POLITEHNIC TIMIȘOREAN

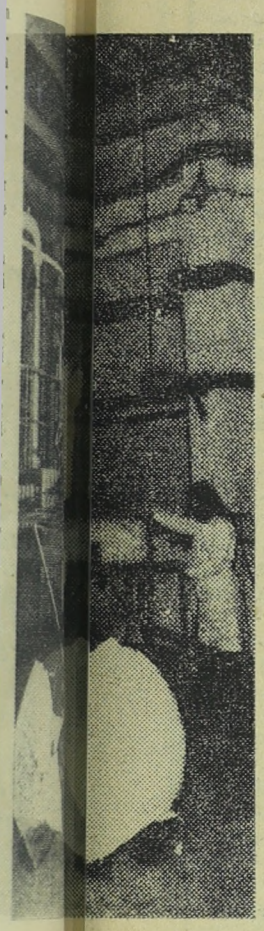

de a-și propune dezvolta integral, afirmă [illegible]olitatea de specialist".

[illegible]DRIA DULVAC

studenți catedra!

Despre Catedra [illegible]ților și a com[illegible]ții de tehnolo[illegible]iva zile, foarte [illegible]teva din perso[illegible]rii **Dumitru Be[illegible] Drăgoi**, șeful [illegible]i multe de la [illegible]T.C.O., mă invită [illegible]vită la **Catedra [illegible]tă.** Mai văzusem [illegible] inima Timișoa[illegible]

[illegible]formații :

— **Activitate[illegible]iectare și cerce[illegible] principale : va[illegible]euri industriale [illegible]alizarea de noi [illegible] teme de cerce[illegible]e la solicitările [illegible] proiecte de di[illegible]**

[illegible]extrem de exi[illegible]a muncii deose[illegible]denții au deja [illegible] de a pune pro[illegible]. Viorel Cristea).

[illegible]tudenții sînt mai [illegible]ate, să mă facă [illegible] vorbesc, îi simt [illegible]au ales-o. Ei cu[illegible] întreaga apara[illegible]rii mei sînt doar [illegible]

[illegible] din anul I la [illegible]urilor științifi[illegible] diplomă o lucra[illegible]e ecranele tele[illegible]fice, structura in[illegible] imagini fascinan[illegible]i cîmpii încărcate [illegible]pontan gîndurile [illegible]gică a catedrei. [illegible]asm, unde stu[illegible]ulte dintre ele u[illegible]are le învață la [illegible]tă sau poezie ?

[illegible]e tinerilor în ha[illegible]ci cînd mă con[illegible] probe, omogeni[illegible]olegii și profeso[illegible] Familie care pro[illegible]i de alumină de [illegible]ase sub raportul [illegible]iectează aparate [illegible] cuptoarelor din [illegible]ocuirii importuri[illegible]lactice și personal [illegible] nu se pot stinge niciodată. Nici cele ale producției, nici cele ale dăruirii pentru cercetare.

DORIN DOLEJAN

fisură în anonimatul creației

De cele mai multe ori ochiul reporterului caută în cercetare spectaculosul, acele fapte împlinite care poartă denumiri sonore, acele încercări care vizează nepătrunsul. Există însă cercetători care fac o muncă anonimă, o muncă cu adevărat inginerească, fără ca ceilalți să mai găsească ceva extraordinar în ea. Ochiului neatent îi va părea această muncă o simplă rutină, chiar dacă ea vizează esențele. Inginerii aceștia, profesori și studenți însă realizează condiția necesară, fără ei visele ar fi firave lujere de trestie. După kilometri de calcul parcurs cu mintea limpede, cu multă tenacitate, pentru ei răsare o mică luminiță cu care privesc în interiorul celor mai extraordinare construcții ale realului care se înalță.

Iată de ce m-am oprit la oamenii colectivului de la rezistența materialelor din cadrul catedrei M.R.M. Pentru cei mai mulți rămîne straniu filmul dedublării unei personalități ca aceea a **prof. dr. ing. Lazăr Boleanțu,** rămîne stranie linia de coincidență dintre artistul din tinerețe și spiritul exact al maturității. Nu însă pentru cei care pot înțelege simfonia cifrelor și a stărilor de tensiune. Nu însă pentru cei 10 studenți care l-au „salvat" pe profesor, după cum zice dumnealui.

Poate că metoda înghețării eforturilor nu spune nimic celor neavizați, deși este foarte nouă și aprofundată în laboratorul de rezistență al institutului politehnic. Cu ea s-au rezolvat probleme cheie legate de utilajele fabricate în premieră la noi în țară pentru centralele hidroelectrice. Calculele de proiectare ca și experimentarea făcută prin fotoelasticimetrie au creat un precedent pentru alți anonimi ce se vor apleca asupra problemelor stringente ale energeticii. Centra la dela Mărișelu (Cluj-Napoca) a cerut determinări de durabilitate. Ce este durabilitatea ? Ceea ce pentru gerontologie este prelungirea vieții omului.

Despre mașina orizontală de tracțiune pentru cabluri, de concepție originală, la realizarea căreia au coparticipat foarte mulți studenți nu se poate spune că este tot atît de spectaculoasă ca o mașină de depistat cancerul. Dar faptul că ea a eliminat importul este extraordinar.

De la **prof. dr. ing. Hajdu Iosif,** care are preocupări în domeniul cercetărilor la cald am aflat despre studiile întreprinse în colaborare cu catedra T.C.M., studii privind controlul stării materialului unor conducte de abur viu din cadrul termocentralelor. Am aflat despre o altă mașină, cea universală de încercat proiectată sub îndrumarea sa de studenții Andrei Galya și Gheorghe Dascăl.

Dar dincolo de aceste realizări este foarte interesant ce fac acum studenții în cadrul catedrei M.R.M. Alături de munca anonimă, tocmai la acest punct am descoperit spectaculosul : demararea unor teme de A.C.P. (și de diplomă) pe bază de contract privind aplicarea principiului pernei de aer la diferite instalații din industrie la care lucrează printre alții și studenții Erich Zoltan și Radu Oprea, precum și realizarea unui robot de laborator cu 5 grade de libertate acționat cu motor pas cu pas, temă pe care o rezolvă Marcela Fleșeriu și Mircea Luca.

Iată deci ceva din liniștea și neliniștea funcțională a mecanismelor creației, a mecanismelor unei creații anonime ce s-a răsfrînt prin fisura pe care a produs-o apariția reporterului.

MARCEL SAMANȚA

competență și responsabilitate

Activitatea de integrare a învățămîntului cu cercetarea și producția desfășurată de către **Catedra de construcții metalice** este orientată cu preponderență spre rezolvarea unor probleme de cercetare și proiectare solicitate de către unitățile productive. Rezultate deosebite în această direcție au fost obținute în elaborarea unor proiecte de execuție pentru obiective industriale și social-culturale. Debutul a fost constituit de realizarea studiilor și proiectului de execuție pentru cupola pavilionului central din complexul expozițional Piața Scînteii — București.

Proiectele executate de cadrele didactice și studenții din ultimii ani de studiu se referă la diferite tipuri de hale industriale, săli de sport, pavilioane de expoziție, etc. Remarcabil este faptul că, la majoritatea acestor proiecte, s-au adoptat soluții noi în ceea ce privește alcătuirea constructivă a elementelor de construcții metalice, soluții care au contribuit la sporirea siguranței, la reducerea consumului de oțel și la creșterea productivității în execuție și montaj.

Ne-am adresat tovarășului academician **Dan Mateescu, șeful catedrei de Construcții metalice,** cu rugămintea de a menționa cîteva din aceste lucrări cu caracter mai deosebit, realizate în ultimii ani cu concursul studenților punînd în evidență, totodată, importanța pe care o are această activitate în instruirea și formarea viitorilor specialiști :

„Numărul temelor de cercetare și proiectare rezolvate în catedra noastră cu studenții, în cadrul activității de A.C.P., este destul de mare și enumerarea acestora ar solicita un spațiu mai amplu decît cel oferit de această discuție. De aceea, mă voi opri la cele mai importante, înțelegînd prin aceasta atît complexitatea tehnică, volumul mare de muncă necesar la realizarea acestor proiecte cît și importanța economică deosebită a lucrărilor. Este vorba despre proiectul de execuție al structurii de rezistență al centralei S.H.E.N. Porțile de Fier, proiectul halelor laminoarelor de la Combinatul siderurgic Reșița, proiectul Centralei termice „Praga Nord — Treboradia", proiectul pentru turnătoria de fontă de la C.U.G. — Iași, proiectul penetru oțelăria electrică de la C.U.G. Cluj-Napoca, proiectul pentru tronsonul vertical al canalului de gaze arse de la C.T.E. Anina, proiectele de execuție ale acoperișurilor metalice ale sălilor de sport din Arad și Rîmnicu Vîlcea, proiectele structurilor metalice pentru sala de sport și velodromul de la Tripoli — Libia.

Consider că participarea studenților la activitatea de proiectare și cercetare contractuală este importantă atît prin rezultatele economice însemnate care se obțin, cît mai ales pentru informarea lor ca viitori ingineri. Este foarte important faptul că studenții se obișnuiesc cu o activitate ordonată, cu termene de predare precise, cu faptul că tot ceea ce fac trebuie făcut cu maximă competență și responsabilitate".

DAN DUBINA

S. P. M. M. E.

S.P.M.M.E. sau Secția de prototipuri și microproducție mecanică și electrică, este o poartă spre marea industrie românească, deschisă larg din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, tocmai aici la Timișoara, orașul care dă țării an de an sute și sute de ingineri, pregătiți pentru o economie aflată într-un vertiginos proces de transformare pe seama celor mai noi cuceriri tehnico-științifice contemporane.

E o satisfacție de a vedea cum marea masă de studenți ai anilor I, II și III este dirijată spre locurile de muncă nou create, și integrată într-o atmosferă de seriozitate, fiecăruia revenindu-i sarcina de a-și organiza locul de muncă și a desfășura o activitate atît de instruire cît și productivă.

Astăzi S.P.M.M.E.-ul funcționează într-o formulă organizatorică bine conturată, cu 3 ateliere (mecanic, electric și de prototipuri) și mai multe formații de lucru, întreaga activitate fiind împărțită în două sectoare :

— sectorul de producție (A) ce se caracterizează prin producție în serie în cadrul atelierelor de mașini unelte, lăcătușerie-sudură, tratamente termice, mecanică fină, produse electrotehnice, aparate electronice ;

— sectorul funcțional (B) pentru pregătirea și urmărirea producției, asigurarea tehnică și controlul fabricației.

Poate ar fi destul să amintim marea varietate de produse executate în sectorul de producție ca să conturăm o imagine de ansamblu a ceea ce înseamnă S.P.M.M.E.-ul în activitatea productivă a studenților de la Facultatea de mecanică, electrotehnică și mecanică agricolă. De acum se poate vorbi de o tradiție în executarea planșetelor de desen, cu calități superioare celor vechi, s-a terminat tehnologia de fabricație a planșetelor de desen portabile. O gamă variată de produse sînt materializarea ideilor novatoare a cadrelor didactice și a studenților din anii terminali.

Așa s-au născut unele produse ca : aparat de vibropresare (A.V.P.), motor cu explozie monocilindru de 110 CP, turbotransmisie magnetohidrodinamică (T.M.H.D.), micromașină electrochimică, mașină de inoculat embrioni, mașină de recoltat embrioni, strung de mecanică fină, etc. Tot aici s-a realizat aparatul „Biocron" iar în prezent sînt preocupări susținute pentru realizarea prototipului „OPTIMISCOP".

Produsele executate aici întrunesc calități tehnico-funcționale deosebit, ceea ce a făcut ca S.P.M.M.E.-ul să-și cîștige un binemeritat prestigiu, fiind astăzi un colaborator însemnat cu peste 100 de instituții și întreprinderi din țară.

S.P.M.M.E.-ul nu este numai o microuzină studențească cu 319 mașini unelte, aparate și instalații de fabricație, cu 450 locuri de muncă, în care lucrează 4.788 studenți în patru serii de cîte 4 săptămîni seria ; nu este numai locul unde se conturează profilul viitorului inginer în mijlocul muncitorilor, ci este și locul unde se desfășoară an de an concursul pe meserii „Traian Vuia", concurs al celor mai pricepuți studenți, o competiție contra cronometru a îndemînării și inteligenței studențești. În ansamblul său S.P.M.M.E.-ul este un amplu laborator de Economia organizării și planificării pentru studenții anilor IV și V. Există aici aparatură modernă de tipul circuitelor de televiziune închise, a magnetoscoapelor prin intermediul cărora se poate obține o imagine de ansamblu a întregului proces productiv la un anumit moment al zilei, putîndu-se astfel transmite informația și decizia într-un timp din ce în ce mai scurt.

Sînt toate acestea rodul muncii unor oameni care pregătesc schimbul de mîine al țării, iar acum la a 60-a aniversare a I.P. „Traian Vuia" Timișoara, se cuvine să îndreptăm spre ei o aripă de gînd curat în semn de recunoștință pentru nobila misiune de aduce prin timp arta de onoare a unei școli cu înalte tradiții.

CONSTANTIN MIGHIU

interviu cu minirobotul

Ne aflăm într-unul din laboratoarele Facultății de electrotehnică și stăm de vorbă ... dar mai bine să ghiciți singuri cu cine.

R. — **Spune-mi te rog cum te cheamă ?**

M. — Nu sînt atît de mare încît să am un nume doar fratele meu, care e mult mai mare, are așa ceva.

R. — **În cazul acesta ai putea să ne spui cînd și în ce împrejurare te-ai născut ?**

M. — M-am născut în 1979, dar asta nu înseamnă că o să cresc și eu cît fratele meu. Sînt mic fiindcă așa m-au proiectat „tăticii" mei, asistent **Radu Stoenescu** și studenții **Dorel Gorgan** și **Francisc Kertesz** — atunci în anul V.

R. — **Nu mi-ai spus încă unde te-ai născut și mai ales de ce.**

M. — Unde ? Bineînțeles aici, la „Electrotehnică". Sînt un model după care se construiește fratele meu și am un sistem de comandă asemănător cu cel pe care-l va avea el. Îi ajut pe „tăticii" mei la perfecționarea sistemului electronic, ca să mai iau din grijile pe care fratele meu le-ar fi avut pe cap.

R. — **Spuneai că printre „tăticii" tăi erau și cei doi studenți — atunci în anul V. Asta înseamnă că ești în bună parte orfan ?**

M. — Nicidecum. Acum în locul lor mă îngrijesc studenții Ioan Hubert, Adina Costangioara, Francisc Berczky.

R. — **Și acum am să te rog să ne explici cum vei crește rămînînd totuși la fel de mic.**

M. — „Tăticii" mei lucrează la programele imprimate pe bandă, de pe care voi învăța diferite mișcări. Pot încă de pe acum să efectuez operații de mînuire, să transport sarcini. Tocmai pentru asta ei o să aibă grijă să-mi întărească brațul, sau chiar să-mi monteze unul, ca să nu mai fiu atît de firav și să am și eu două mîini, ca tot omul...

R. — **Iartă-mă că-ți spun pe șleau, dar cred că te-ai lăudat puțin. Ai spus că vei fi mai inteligent decît fratele tău.**

M. — Ba nu m-am lăudat de loc.

Aici roboțelul mișcă din nou brațul în semn de protest.

— Deocamdată am doar un microsistem și nu nu pot prelucra date multe. În curînd, însă, voi fi conectat la un minicalculator și atunci să vezi ! De altfel și celălalt necaz al meu se va rezolva. Dacă acum sînt prostuț și nu văd nimic (cum s-ar spune uit de la mînă pînă la gură), trebuie să știți că peste puțină vreme o să am „ochi", sau cum spun „tăticii" mei, un senzor video și atunci voi recunoaște și voi localiza obiectele.

(Și robotul își ridică brațul, adică : „Ei, acum ce mai ai de spus ?).

Îi mulțumim roboțelului, gîndind că el e, în primul rînd, alcătuit din pasiune și istovire.

RADU CIOBOTEA

BUPT

inițiative studențești

Școala politehnică timișoreană, care își serbează cu emoție cea de-a 60-a aniversare se înscrie în rîndul instituțiilor de prestigiu ale științei românești.

Pe lîngă rolul său formator, Politehnica din Timișoara s-a manifestat ca un element inovator, permanent interesat în afirmarea noului, a inițiativei, în modernizarea procesului de învățămînt, ca rod al gîndirii creatoare a valorosului său corp profesoral și a elanului și efervescenței studențești.

Astfel dacă azi putem vorbi cu mîndrie despre tradițiile Școlii politehnice timișorene, aceasta se datorește în primul rînd modului în care Politehnica și-a deschis porțile noului, modului în care a știut să intuiască și să aplice cu un pas înaintea altora elemente inovatoare.

În jurul anilor 1950, în Institutul politehnic din Timișoara iau ființă primele cercuri științifice studențești, premieră națională și inițiativă valoroasă a studenților și cadrelor didactice ale institutului. Această inițiativă a prins rădăcini, s-a consolidat, fiind generalizată la nivelul întregului învățămînt superior. Rezultatele care sînt azi obținute prin cercetare științifică studențească, vin să demonstreze că studenții sînt la vîrsta la care dispun de un potențial creator care trebuie stimulat și utilizat la întreaga sa capacitate. Prin clarviziune, aici în Școala politehnică timișoreană au apărut cei dintîi germeni ai integrării activității de învățămînt cu cercetarea.

Azi în institutul nostru, studenții participă în cadrul cercurilor de inițiere în cercetare și al cercurilor tehnico-științifice la activitatea de cercetare fundamentală și contractuală. Această activitate este valorificată, comunicată și publicată în sesiuni de comunicări științifice studențești sau în sesiuni de comunicări mixte cadre didactice — studenți, organizate pentru întîia dată tot în Institutul politehnic „Traian Vuia".

Anul 1960, marchează un nou eveniment în premieră națională: apariția în cadrul institutului a cercurilor de rezolvitori de probleme. Această inițiativă se adresa studenților în general, dar în primul rînd ea avea drept scop stimularea vîrfurilor, în intensificarea pregătirii profesionale, în încurajarea studiului individual, a dorinței de autoperfecționare, de autodepășire. Această frumoasă tradiție s-a perpetuat pînă în zilele noastre și culegerile de probleme elaborate de către studenți pentru studenți sub îndrumarea competentă a cadrelor didactice stau mărturie acestei activități.

Inițierea concursului profesional științific „Traian Lalescu", concurs care poartă numele ilustrului matematician care a fost primul rector al Școlii politehnice din Timișoara, reprezintă o nouă inițiativă studențească timișoreană. Adresîndu-se masei largi de studenți, concursul se desfășoară la disciplinele fundamentale cuprinse în programa de învățămînt și are drept scop principal antrenarea studenților la o pregătire ritmică pe tot parcursul anului. Concursul „Traian Lalescu" a fost generalizat la nivelul întregii țări, devenind o manifestare de prestigiu a învățămîntului românesc. Rezultatele pe care studenții timișoreni le obțin an de an în această manifestare, confirmă potențialul și valoarea școlii noastre. Este deosebit de important de semnalat faptul că organizarea integrală a acestui concurs este realizată de către Asociația studenților comuniști din institut.

Cerințele imperioase ale modernizării învățămîntului au impus tot mai mult integrarea acestuia cu cercetarea și cu producția. Aceste cerințe au determinat construirea și darea în folosință în cadrul Institutului politehnic, pentru prima dată în țară a Atelierului școală și de prototipuri cu profil mecanic și electric. Conceput ca o micro-uzină, în atelier se concep, se proiectează și se realizează prin activitate studențească prototipuri care odată omologate trec în producție de serie. Această unitate de integrare, realizată în întregime prin muncă patriotică studențească inaugurează o etapă nouă superioară, din punct de vedere calitativ în desfășurarea procesului de învățămînt în general și a practicii productive în special.

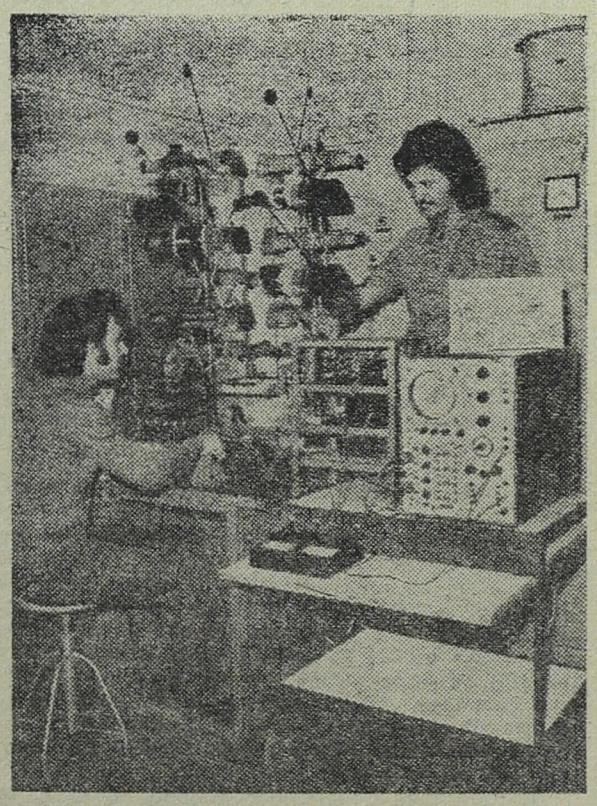

Strins legat de activitatea atelierului, este demnă de semnalat organizarea Concursului pe meserii „Traian Vuia" conceput și inițiat de studenții Facultății de mecanică. Acest concurs își propune scopuri similare concursului „Traian Lalescu" însă în domeniul practicii productive. Rezultatele obținute în ultimii ani ne îndreptățesc să sperăm că și această valoroasă inițiativă va fi generalizată la nivelul întregului învățămînt superior.

Toate acestea vin să sublinieze cu tărie faptul că studenții comuniști ai Institutului politehnic „Traian Vuia" din Timișoara își aduc în mod direct aportul, prin inițiative deosebit de valoroase la creșterea prestigiului Școlii politehnice timișorene și la propășirea învățămîntului românesc.

Faptul că Timișoara este locul din care au emanat atîtea și atîtea idei inovatoare nu este întîmplător. El probează în primul rînd calitatea elementului uman care se instruiește în institutul nostru și în al doilea rînd faptul că aici există un climat deosebit de fertil în care aceste inițiative prind contur. Cadrul general al acestui climat este materializat în atenția pe care conducerea institutului o acordă încurajării și stimulării inițiativei Asociației studenților comuniști, element care ne îndreptățește să sperăm că și pe viitor, Politehnica timișoreană va fi, același lăcaș al promovării noului.

VLADIMIR CREȚU,
președintele Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Institutul politehnic Timișoara

cu media zece la ea acasă

— Stimată MEDIA ZECE, deși nu ne-am întîlnit de prea multe ori, îmi permit să vă solicit cîteva păreri, cu ocazia trecerii dumneavoastră prin Institutul politehnic.

— De acord. V-aș ruga însă să fiți la obiect, fiindcă nu prea am timp...

— Cînd, unde și cum ați luat contact, pentru prima dată, cu studenții institutului?

— Nu știu precis unde. Știu însă că prima mea întîlnire, de acum 60 de ani, cu studenții a fost foarte plăcută. Erau niște băieți harnici, care aveau respect față de carte și care își doreau ca țel suprem să trăiască mereu în preajma mea... Felul în care s-au integrat vieții universitare, deși condițiile de studiu de atunci erau mai modeste, felul în care au muncit de-a lungul anilor, nu e decît justificarea faptului că primele mele cunoștințe de acum 60 de ani, au împărtășit cu drag din experiența și știința lor celor mai tineri...

— Ați cunoscut zeci și zeci de generații de politehniști. Fiecare întîlnire cu ei a fost, de bună seamă, un eveniment și o amintire. Ce credeți că ați cîștigat din aceste întîlniri? Dar studenții?

— Cred că marele meu cîștig a fost consistența. Dacă altădată întîlnirile mele se rezumau doar la studenții de excepție, puțini dar cu adevărat de excepție, acum sînt pus în situația ca în fiecare zi, ori la care facultate mă aflu, să dau de cîte un student foarte bun. Ceea ce am cîștigat mult este pe planul cunoștințelor pe care le realizează o astfel de întîlnire. Dacă pînă acum întîlnirea se rezuma la aspecte teoretice iată că acum cîștig în calitate, cu fiecare întîlnire, studenții dovedind multă pricepere tehnică, aptitudini pentru cercetare. Studenții cîștigă calitate în pregătire, cunoștințe pentru viitor...

— Vreau să cred că toți cei cu care vă întîlniți vă devin prieteni. Ați putea să figurați sumar portretul unui astfel de prieten?

— Nu pot să realizez un portret robot. Prietenii mei au structuri diferite, sînt personalități distincte în perimetrul universitar. Unii din ei se află în fruntea asociației studențești, sînt buni organizatori, sînt cei care conduc destinele studenților politehniști. Oameni care sînt uniți de cîteva trăsături comune: dorința de a cunoaște cît mai mult, conștiința că tot efortul lor nu e zadarnic, că pregătirea lor temeinică nu e doar pentru a se întîlni mai des cu mine ci că ea devine o zestre trainică cu care vor păși în viață ca buni specialiști, că orice clipă e prețioasă, că nici o informație nu este inutilă... Prietenii aceștia ai mei sînt cu adevărat niște oameni extraordinari nu numai prin perseverența lor de a situa la cotele cele mai înalte ale studiului, prin munca lor titanică, îndîrjită, ci mai ales prin simplul fapt că ei se întîlnesc cu mine în mod curent, fără a simți ceva nefiresc în atmosfera din jur, e ca și cînd ne-am cunoaște de cînd lumea...

— Cred că fiecare întîlnire cu dumneavoastră trebuie să fie o sărbătoare pentru studenți...

— E adevărat... În ultimii ani, însă, au reușit, grație preocupării Biroului Consiliului U.A.S.C din Centrul universitar să ne întîlnim și în alt cadru, în tradiționala **„Întîlnire a studenților de nota 10"**. Cred că există însă o prea puțină popularizare a prietenilor mei, prea multă atenție se acordă studenților problemă, restanțierilor și mediocrilor...

— Sînt curios să fac cunoștință cu ultimii dumneavoastră prieteni...

— Aici la institut am aproape 50 de prieteni. Cred însă că, asemenea mie, îți va face plăcere să te întîlnești cu studenți ca **Ioan Hubert, Ștefan Kakas, Ileana Drăgănescu, Emil Fichmann, Radu Munteanu, Radu Vasiu, Mircea Tomoroga, Zsolt Kiss, Eugen Durdun, Ana Maria Matiz (Electrotehnică), Codruța Tribunescu, Petru Bărzan, Doina Munteanu, Gheorghe Costea (Tehnologie Chimică), Cornel Militaru, Richard Herman, Carmen Sbârcea (Mecanică), Dumitru Giuclea, Maria Wachter, Silvana Jura, Nicolae Nemțeanu (Construcții), Iosif Kinczel, Dumitru Tucu (Mecanică Agricolă)**, nume, de altfel, cunoscute de toți studenții...

— V-aș ruga, în încheiere să-mi spuneți ce gîndiți acum, la 60 de ani de existență ai institutului?

— În cei 60 de ani am cunoscut zeci și sute de studenți excepționali. Condiția mea de Media Zece la Institutul politehnic din Timișoara este una dintre cele mai fericite. Căci eu reprezint, cu certitudine, un certificat de garanție al devenirii ca viitor specialist. Iar meritul principal, pentru care le mulțumesc, revine minunaților studenți și cadre didactice ai acestui prestigios institut de învățămînt superior.

G. C.

orizonturi politehnice

Sub acest generic se desfășoară de trei ani de zile un ciclu de conferințe susținut de cele mai prestigioase personalități ale vieții științifice și tehnice din I.P.T. și din afara lui pe temele cele mai noi ale cercetării, pe teme de larg interes științific. Aflăm de la conf. dr. ing. ALEXANDRU NICHICI, secretarul comisiei de organizare că, de fapt, această serie de acțiuni este reluarea unor tradiții de lungă durată ale Școlii politehnice timișorene. Dacă înainte, aceste conferințe se adresau doar unui public restrîns prin conținutul lor de specialitate, dar și datorită condițiilor de dezvoltare economică restrînse, astăzi din inițiativa actualului rector al Institutului politehnic, acad. Ioan Anton, aceste conferințe sînt concepute într-un alt spirit. **Orizonturi politehnice** este un ciclu de manifestări științifice organizat sistematic și integrat acțiunilor Festivalului național al muncii și creației „Cîntarea României" și se adresează unui public larg, dar avizat, iar conferențiarii se aleg pe baza ofertelor proprii din rîndul personalităților de prestigiu științific și tehnologic. În cei trei ani de activitate s-au susținut în medie 9-10 conferințe anual numai de către conferențiari din cadrul institutului, precum și alte cîteva de către personalități din afara acestuia.

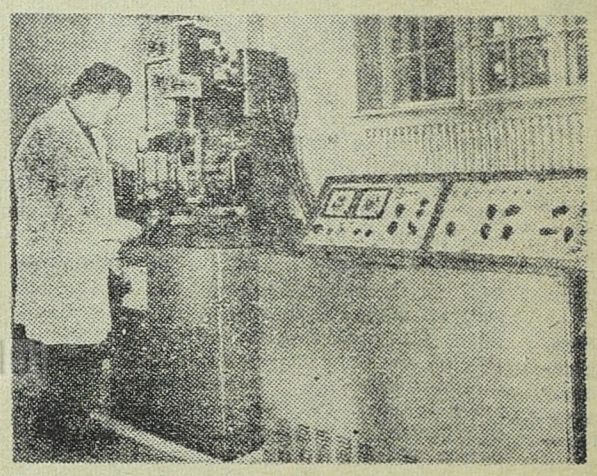

Mașină de prelucrare prin eroziune electrică realizată la Facultatea de mecanică, în cadrul catedrei de Tehnologia construcțiilor de mașini.

Acțiunea se bucură de o largă popularizare în municipiu, de o participare numeroasă a studenților și a specialiștilor interesați din Timișoara. După prezentarea în ciclu, cele mai valoroase și mai bine ilustrate conferințe sînt reluate și în centrele industriale și universitare din vestul țării, la Arad, Reșița și Hunedoara. Respectarea riguroasă a periodicității manifestărilor organizate sub genericul **Orizonturilor politehnice** a creat reflexul de participare, astfel că cel puțin 50 la sută din participanți pot fi întîlniți la toate conferințele.

Trecem în revistă cîteva din temele cele mai interesante prezentate în acești ani și pe autorii lor: **„Probleme actuale și de perspectivă în domeniul construcțiilor metalice"** (acad. Dan Mateescu), **„Fenomenul de cavitație și implicațiile sale în tehnică și industrie"** (acad. Ioan Anton), **„Supraconductibilitatea și utilizarea ei în tehnică"** (prof. dr. ing. Toma Dordea), **„Holografia și unele aplicații în tehnică"** (prof. dr. ing. Eugen Pop), **„Politica energetică actuală pe plan mondial și național"** (prof. dr. ing. Gavril Creța), **„Chimia organică teoretică și fizicală — posibilități și perspective"** (conf. dr. ing. Radu Bacaloglu).

Alături de acestea, organizatorii ne mai propun în continuare alte teme ca **„Introducere în teoria catastrofelor"** (prof. dr. ing. Traian Sălăgean) pentru noiembrie și **„Noutăți în construcția calculatoarelor"** (prof. dr. ing. Alexandru Rogojan), în decembrie.

MARCEL SAMANȚA

BUPT

mecanică și muzică

Pe bună dreptate, cum spunea odată cineva: *Corul Facultății de mecanică, a sunat ca într-o imensă catedrală în Casa culturii.*

Acest gen de manifestare culturală, a luat naștere în condiții vitrege în anul 1974, la inițiativa cadrelor de asociație din facultate, care au hotărît ca studenții să se constituie într-o formație cu un număr mare de participanți. Omul care și-a adus contribuția, ca factor principal, prin dăruire, voință și talent, a fost profesoara *Mariana Müller*, punînd lauri pe frunțile glăsuitorilor. Se poate menționa un palmares bogat, pentru timpul atît de scurt de la înființare: *„În anul 1975, laureați pe țară la F.N.A.S. — București, în anul 1977, locul trei pe țară în cadrul Festivalului Național „Cîntarea României", ținut la Timișoara, apoi ca o aureolă, locul întîi pe țară la Festivalul Național „Cîntarea României", în anul 1979, care a avut loc la Iași, spre mîndria celor care și-au adus aportul la ridicarea renumelui formației, cunoscută bine în Timișoara, și prin spectacolul de la Operă din primăvara lui 1980, sala Olimpia, unde auditoriul entuziast, s-a ridicat în picioare inundînd sala cu puternice aplauze!"*

Un merit deosebit privind aceste succese, revine desigur profesoarei *Mariana Müller*, alături de toți coriștii, avînd în vedere că la fiecare început de an universitar, se deschide un drum nou, prin venirea a noi membri în cadrul formației: *„În primul rînd văd în toți coriștii oameni sensibili la frumos, cu dorința de-a cultiva dragostea pentru muzică. M-am străduit întotdeauna, bineînțeles în colaborare cu oameni de specialitate, să aleg un repertoriu tineresc, antrenant, care să fie cîntat cu multă plăcere".*

Se poate menționa de asemenea, dăruirea manifestată de către tovarășii *prof. dr. ing. Iosif Groșanu* și *lector dr. Ioan Rotaru*, prezenți în momente dificile, și urmărind cu mare interes modul în care se cunoaște repertoriul.

Discuțiile purtate cu cîțiva membri ai formației: *Lucian Bodea, Eugenia Chioreanu, Vasile Grosu, Vasile Hileagă, Cristian Ieremia, Maria Iliasă, Radu Marinescu, Vasile Stancu* au reliefat faptul că mulți și-au continuat activitatea culturală din liceu, dragostea pentru muzică, dorința lor de a menține și duce mai departe prestigiul cîștigat, de-a trăi satisfacția impunerii în mișcarea culturală studențească, atît în centrul nostru universitar, cît și în întreaga țară.

Iată deci, că dincolo de profilul unei facultăți, dacă există oameni cu dragoste pentru artă, poezia vieții, se pot obține rezultate frumoase!

HORIA FLORENTIN TRIF

frumusețe și... tehnică

Vizita frumusețea feminină în lumea amfiteatrelor, folclorul studențesc a elaborat o zicală cu pretenții de generalizare: „Are mama două fete — una-i frumoasă și una-i la Politehnică".

Evidentă, încărcătura de malițiozitate e grefată totuși pe puțin adevăr — pe adevărul disproporției între numărul de fete și cel de băieți politehniști și pe îndemnurile lăuntrice ale viitorilor ingineri spre halatele albe sau sarafanele „safari", în deserviciul salopetei.

Dacă, însă, mama DANIELEI SAMOILA, I. AC ar auzi aceste vorbe acolo, la Bocșa Montană unde se bucură ca orice mamă de student, s-ar supăra și pe drept cuvînt, deoarece tocmai aflase că Daniela deține de cîteva zile rivnitul titlu de „MISS BOBOC — ELECTRO 80".

Cei mai răi ar putea spune: „În țara orbilor..."

Degeaba, Daniela contrazice orice încercare răutăcioasă de a păstra o anumită inerție de gîndire. Prin ce? Nu prin titlul oferit și la care a ajuns parcurgînd o serie de probe, cot la cot (normal, nu la braț) cu alte cinci concurente.

Prin frumusețe, prin gingășie, prin sensibilitate, prin talent și inteligență, toate filtrate prin exigențele unui juriu marcat de severitatea obiectivă a lui Alexandru Hedeș, președintele Consiliului A.S.G. și care, în adîncul ființei lui, are o slăbiciune pentru părul blond.

Daniela nu e blondă. Ea mizase pe frumusețea ce i-a fost remarcată și în alte trei concursuri anterioare (încă de pe vremea cînd purta codițe), pe o elegantă rochie albă decoltată convingător, pe talentul la dans și pe calitățile interpretative date de o mai veche pasiune pentru teatru. Și a reușit!

Privindu-se în oglindă, așa, cam pe la vîrsta unor întrebări a observat că imaginea virtuală concordă în mare parte cu niște tipare, valabile astăzi. Despre frumusețe, Daniela și-a zis încă de pe atunci că „frumusețea nu e totul". Și s-a apucat să învețe, cam atît cît să încheie primii opt ani de școală cu media 10, următorii patru cu 9,50, reușind lejer la facultate. Nu la geologie cum visa în adolescență păstrînd și tradiția familiei, ci la electro. Visul ei actual — să devină un bun inginer, să se realizeze într-o meserie care-i va place, cu siguranță. Și garanția acestei deveniri ne-o oferă chiar drumul Danielei pînă aici.

clubul de toate serile

Dacă ar fi să cîntărim acțiunile desfășurate la Clubul Facultății de electrotehnică numai în raport cu dimensiunile sălii aflate vis-a-vis de sediul Consiliului A.S.C., pe ușa căreia scrie „Club", am neîndreptăți serios o activitate vie, simțită în spații mai largi, la propriu și la figurat.

Clubul acesta micuț trăiește tocmai prin ceea ce se întîmplă acolo la modul cel mai firesc și cuminte, ca nu cumva să iasă prea mult în evidență și studenții electrotehniști să se bată cu pumnul în piept zicînd: „clubul nostru e grozav", suficient însă ca să-și merite din plin numele. Iată, din bogatul calendar al acțiunilor mai recente, cităm: o masă rotundă cu titlul generic „Perspectivele automatizărilor cu calculatoare de proces în R.S.R." susținută mai consistent de inginerii **T. Hentea** și **D. Ionescu**, o conferință cu tema „Aspecte din activitatea studenților alpiniști de la Institutul politehnic" susținută de lectorul **I. Radosav** și asist. **E. Luzan**, programul bisăptămînal (marțea și vineria) de audiții muzicale comentate și alte acțiuni vizînd o problematică foarte largă, de la teme de interes profesional pînă la cele de pur divertisment. Sigur că în acest context trebuie să amintim și reușitele seri de an sau, mai ales, de grupă, cu orar de desfășurare aproape săptămînal, sîmbătă și duminică.

Formațiile cunoscute ale facultății și altele care încearcă să devină așa se întîlnesc deseori în club, după un program neafișat, pentru a pregăti spectacole ca acele pe care le-ați urmărit probabil și în aceste zile. Este vorba de Cenaclul „E", Formațiile vocal-instrumentale „Solaris", „Tranzit" și „Eden", Montajul literar-artistic, Formația de teatru, grupul satiric „T.T.".

Cîteodată, inspirați, organizatorii mută sediul unor acțiuni chiar în mijlocul studenților, asigurîndu-le astfel un plus de participare. Astfel, cenaclul, avînd ca centru de greutate vocile lui **Daniel Fănățeanu** și **Nicolae Munteanu** a prezentat spectacole la căminul 19 C, interesante seri de audiție muzicală au fost organizate la căminul 11, iar căminul 2 MV va găzdui în curînd o expunere a lectorului **Alexandru Cioarnă** cu tema „Lichidarea decalajelor economice dintre țări — imperativ al noii ordini economice internaționale".

Tot în acest cadru organizatoric se cultivă și gustul pentru frumos al studenților. Diapozitivele pe cicluri tematice ale lui **Nicolae Munteanu**, fotografiile artistice executate de **Monica Cușniciuc** sau picturile lui **Ovidiu Pascu** sînt elocvente mărturii în acest sens. De altfel, expozițiile de artă au aici o frumoasă tradiție. La toate realizările meritorii ale acestui club, serios implicat în viața facultății, se cuvine să asociem și numele celor care-i asigură viabilitatea: **Vasile Tivadar**, vicepreședintele C.A.S.C., **Ninetta Osvat**, **Tolea Tudor**, **Constantin Begu** și ceilalți care au mai fost amintiți. Neobosit activist și extrem de talentat artist amator, **Alexandru Hedes**, președintele Consiliului A.S.C., este incontestabil unul dintre pilonii cei mai solizi pe care se sprijină însăși existența în fapt a clubului.

DANIEL BUMB

„una-i poli și aceea-i prima"

Datorită eminentului om de știință care a fost **Traian Lalescu**, anul acesta și **Clubul Sportiv Politehnica** sărbătorește 60 de ani de existență.

Performanțele realizate de sportivii clubului au adus multă bucurie în inimile bănățenilor, și o simplă enumerare a lor nu și-ar avea sensul într-o rubrică omagială.

Poate tocmai de aceea amintirile și planurile de viitor ale **prof. univ. Constantin I. Bucur**, doctor în educație fizică, șeful catedrei de educație fizică a Institutului politehnic și președintele clubului Politehnica ni s-au părut atît de interesante.

Nu știu dacă la aceasta a contribuit și laboratorul de cercetări în domeniul educației fizice, unic în țară, și căruia profesorul Bucur i-a pus bazele, sau faptul că și dînsul serbează anul acesta un eveniment deosebit, 30 de ani de activitate în cadrul Institutului Politehnic, deci jumătate din activitatea clubului este legată și de numele prof. univ. dr. C.I. Bucur.

„Totuși nu mă simt bătrîn. Vîrsta este aceea pe care o simți", spune dînsul continuînd apoi „Ceea ce a mișcat cel mai mult publicul timișorean a fost cucerirea Cupei României de către „Poli". Cred că a fost cel mai frumos cadou, pe care fotbaliștii puteau să-l facă clubului la acest jubileu".

Meciul de fotbal organizat între cele 2 generații care au cîștigat cupa a probat încă o dată dragostea ce îi leagă pe acești oameni de culorile clubului, căci generația '58 a venit din toate colțurile țării la sărbătoarea culorilor pe care le-a apărat cu cinste.

S-au întîlnit astfel sportivi din vechea gardă, **Ciosescu, Mițaru, Cojereanu**, cu cei de acum, **Dembrovschi, Anghel, Păltinișan**, pentru a ilustra continuitatea peste ani a spiritului studențesc, dar și a performanțelor de înaltă valoare.

Buchetul de performanțe a fost întregit cu medaliile de bronz aduse de la Moscova de **Alexandru Fölker** (handbal) **Dan Girleanu** (volei), ultimul transferat în 1978 la Dinamo — București, de calificarea în finală la 3.000 m obstacole a atletului **Vasile Bichea**, primul atlet timișorean prezent la J.O. care a mai adus o medalie de aur de la Jocurile Balcanice, unde **Aurel Niculescu** a fost de două ori cîștigător, dar din păcate nu a fost prezent la Lujniki.

„Am sentimentul datoriei împlinite, nici una din secțiile noastre nu este codașă, nici chiar la fotbal, unde „Poli" plătește tribut unui sezon încăreat.

Toate celelalte secții au campioni și vicecampioni naționali și dacă am fi avut o bază materială adecvată, rezultatele ar fi fost și mai bune".

Această bază materială a pus multe probleme, chiar anul acesta, cînd constructorul pistei stadionului, Direcția Județeană de Drumuri și Poduri, nu și-a îndeplinit obligațiile și astfel, acest **„plămîn de aerisire din mijlocul laboratoarelor"** după cum se exprima profesorul rămîne inert pentru o perioadă nedefinită.

Discuția a deviat apoi spre beneficiarii spectacolelor sportive, cei care sînt la bine și la rău alături de echipele preferate, spectatorii.

„Cea mai frumoasă amintire o am de la meciul din finala Cupei României, Jiul Petroșani — Politehnica Timișoara. Stăteam în trubnă lîngă lordul Killanin, pe atunci președinte al C.I.O. Poli venise cu o galerie formidabilă care tot timpul meciului a cîntat și a ovaționat.

Nici înfrîngerea echipei favorite nu i-a făcut pe acești excelenți susținători să-și schimbe repertoriul. Ei au cîntat „Poli — îți mulțumim că ne-ai adus la finală".

Lordul Killanin, impresionat de sportivitatea galeriei timișorene le-a transmis felicitări prin intermediul meu.

Să ne amintim că nu de mult cineva de la Celtic spunea: „Dacă ne-am uni galeriile nu ne-ar bate nimeni". Să sperăm că și în acest final mai greu de tur, galeria va da aripi echipei".

„La orice aniversare privim în trecut, dar asta nu înseamnă să uităm viitorul, iar viitorul sportului de performanță studențesc reprezintă o problemă dificilă. Prin comparație, într-o sticlă de 1 litru intră un singur litru și nu doi. Deci, sau sport de înaltă performanță sau pregătire profesională. De fapt acum apare ca problemă esențială nu antrenarea sportivului, ci recuperarea lui după antrenament, sau după concurs.

În acest sens sperăm să găsim mai multă înțelegere la facultățile care au studenți sportivi de performanță, pentru că nu trebuie să uităm, că acești tineri, fac cea mai bună publicitate Institutului, etalînd în țară și străinătate emblemele pe care scrie violet pe alb **Politehnica Timișoara**".

MIHAI ANGHEL

mă simt investit cu o datorie...

— Nicolas Amoussou, te afli aici de 4 ani. Ți-e dor de țara ta?

— Deși am fost acum o lună acasă, mi-e foarte dor de ea. Îmi pare rău că Beninul e mai puțin cunoscut. E așezat pe coasta de vest a Oceanului Atlantic, între țara Nigeria și Togo. Este țara care a avut o istorie interesantă din punct de vedere al colonialismului. Cam în sec. XVII au trecut pe acolo portughezii, ocupați cu sclavagismul, apoi francezii care ne-au dominat. S-a opus o rezistență dar din cauză că țările africane nu erau organizate, nu erau unite, cam în 1880 regatul a capitulat. A urmat o cruntă exploatare colonială, pînă în 1960 cînd a fost așa-numitul „val de independență" s-a dat independența așa ca să scape de ei, și de la 26 octombrie 1972 cînd a avut loc revoluția am început să ne conducem pe noi. Oamenii, fiii țării, au vrut să pună capăt la dezordine, la jefuirea bunurilor statului și luînd exemplu de la țările orientale care au luat calea de dezvoltare socialistă au proclamat socialismul ca ghidul nostru în 1974 și la ora actuală. Beninul e o țară cu regim popular.

— Crezi că țara ta are nevoie de energeticieni?

— Cred că în orice domeniu are nevoie; aici în România sînt agronomi, chimiști, economiști, mecanici, constructori, energeticieni. Eu am fost trimis aici să fac electrotehnică, dar cum cei care erau înainte nu mai făcuseră așa ceva, am privit lista și am ales energetică, m-am gîndit că e o problemă, „de pagină".

— De pagină?

— Da, adică actuală, la zi.

— Știu că ești un student de nota zece. Cum reușești, ai vreo particularitate în stilul de învățat?

Era ceva pe care trebuia să ți-l spun de la început. Anul trecut m-au căutat de la Forum, nu m-au găsit, nu mi-a plăcut mie să apar în ziar, spună lumea: „10, vai de mine, face pe grozavul". Nu-mi place, n-am vrut să apar nici la gazetă. Aproape îmi pare rău că ai pus mîna pe mine aseară — te rog, vreau să apară totul fidel, cu greșelile mele, să ne vadă cine sînt. De fapt ce știu? Nu știu nimic. Încerc să învăț și eu — ai văzut cum aseară mai aveam de învățat patru cursuri — uneori mă duc și nepregătit, pe cuvîntul meu. Acum încep lucrurile de specialitate și vreau să le învăț.

Pleci de aici auzind de un Lagrange, Einstein, te vezi așa de mic, ce au gîndit oamenii ăștia — și tu să stai de pomană, să nu aplici ce-ai învățat de la ei.

— Ce dorești să faci cînd ai să pleci de aici?

— Vreau să muncesc undeva, să-mi servesc țara cît mai bine.

— Cum vrei să ți-o servești?

— Nu-i nevoie să fii marele ministru, să ai mașină sau nu știu ce, ci să mă aflu la locul meu de muncă, să-mi aduc aportul meu oricît de modest ar fi. Vreau să pot trăi în pace și să fiu într-un loc unde oamenii se simt bine — înțelegi? Nu-mi place să trăiesc unde unii suferă și alții au prea mult. Aș dori o lume mai egală să arăt ce am învățat, și ca țara mea să se poată folosi de mine cît mai mult. Aici la dumneavoastră se învață foarte mult.

— Știi că are loc aniversarea a 60 de ani de la înființarea Politehnicii. Ce gîndești despre asta?

— Am gînduri foarte bune despre Politehnica Timișoara și învățămîntul din România în general. Profesorii sînt minunați — din anul I pînă în anul III am întîlnit foarte buni. Poți să-i abordezi oricînd, în tramvai dacă te întîlnești cu ei vorbești așa, ca prieteni, la catedră ori de cîte ori mă duc cînd am neînțelegeri (foarte des) mă îndrumă și se bucură ori de cîte ori îi întrebi.

Aici în România structura de învățămînt e ceva care ajută studenții să reușească. Oricînd ai consultații, poți să întrebi (mulți nu profită de această posibilitate), examenele sînt departajate, ai timp să te pui la punct, sînt și reexaminări, ajută mult, foarte mult.

— Ce te determină să înveți?

— Păi ți-am zis — e o obligație morală. Mă simt investit cu o datorie, pentru țara mea, părinții mei...

HORIA DULVAC

BUPT

gînduri la un bilanţ

Şcoala noastră împlineşte 60 de ani. Nevoia de rememorare m-a îndemnat să răsfoiesc cu mare emoţie colecţia revistei **MICRON**, simbol de nostalgie şi mîndrie pentru generaţia de studenţi care a sărbătorit semicentenarul Institutului politehnic.

Ce reprezintă şcoala noastră la vîrsta înţelepciunii? În atmosfera specifică a acestor ani, caracterizată prin înnoiri ce se succed într-un ritm vertiginos, ea reprezintă un model de sinteză înţeleaptă şi generoasă între nou ce se cere introdus zi de zi şi tradiţia purtătoare de reale valori.

Tradiţia şi prezentul său efervescent ne invită pe toţi, studenţi sau dascăli, să cinstim jubileul de astăzi prin angajamentul de a ne dărui eforturile şi pasiunea pentru a fi utili unui viitor extrem de promiţător.

Deşi sînt suficient de aproape anii studenţiei, îmi permit să remarc că deceniul care s-a adăugat peste semicentenar a adus schimbări importante în viaţa asociaţiilor studenţilor comunişti din institut. Procesul de lărgire continuă a democraţiei universitare a constituit un cadru excepţional pentru afirmarea opiniei studenţimii faţă de problemele sociale, politice şi culturale, fiind totodată un crîmpei din avîntul fără precedent al vieţii politice, sociale şi culturale din România socialistă de azi.

Sînt recunoscător redacţiei revistei „Forum studenţesc" pentru ideea de a găzdui în paginile acestui număr festiv opiniile unor foşti studenţi ai şcolii noastre, încă fascinaţi de tumultul şi entuziasmul vieţii de asociaţie.

asist. ing. LIVIUS COŢARCA

Anul 1970, în care Institutul politehnic din Timişoara sărbătorea 50 de ani de existenţă, a marcat primul meu contact palpabil cu lăcaşul de ştiinţă şi cultură ce urma să-şi deschidă porţile, pentru mine un an mai tîrziu. În calitate de gazetar elev la revista **Universul tehnic** consemnam un interviu cu tovarăşul prorector **IOAN DE SABATA.** Nu ştiu cînd au trecut anii şi iată-mă pus în delicata situaţie de a transmite, prin intermediul presei studenţeşti, gîndurile mele dedicate Politehnicii timişorene la cea de-a 60-a aniversare.

Pentru început, doresc să mă refer la prezent şi la viitor şi să spun că sînt bucuros că, după o folositoare perioadă de stagiu productiv, sînt din nou aici, unde, încă din anii studenţiei, am simţit că mi-e locul. Sînt unul din cei mai tineri membrii ai unui colectiv de cadre didactice, alături de aproape toţi dascălii mei pe care îi stimez în mod deosebit, a căror dragoste şi al căror sprijin îl simt şi acum la fel ca în anii studenţiei. Singurul gînd pentru viitor, datoria mea faţă de dascălii mei, datoria dascălilor mei faţă de dascălii care au întemeiat această instituţie este de a fi demn de înaintaşi, să ducem mai departe munca lor, să dăm generaţiilor de studenţi ce vor veni ceea ce am primit în anii studenţiei.

Referitor la trecut, afirma cu convingere şi nu din festivism, chiar dacă participăm la o aniversare, că anii studenţiei au fost cei mai frumoşi ani din viaţa mea, ani rodnici, cu multe împliniri, ani trăiţi cu intensitate, cu program extrem de încărcat şi diversificat.

Activitatea didactică la care am fost îndrumat de adevăraţii părinţi spirituali mi-a asigurat asimilarea unui mare bagaj de cunoştinţe care mi-au permis să nu mă poticnesc niciodată în activitatea de inginer stagiar.

Îmi face o deosebită plăcere să-mi reamintesc de activitatea desfăşurată în cadrul Asociaţiei studenţilor comunişti, organizaţie pe care o consider din punctul meu de vedere ca o a doua facultate. Participarea organizaţiei revoluţionare a studenţilor la întreaga activitate din institut, contribuţia ei deosebită la numeroase realizări de seamă a fost şi este evidenţiată în permanenţă.

Doresc să alătur mulţumirile mele, cele mai calde felicitări stimaţilor mei dascăli şi celor care au activat în cadrul U.A.S.C. din I.P.T. pentru realizările deosebite obţinute, sub competenţa îndrumare a organizaţiei de partid, în întreaga activitate, pentru prestigiul de care se bucură în prezent Politehnica timişoreană, instituţie care m-a format şi în cadrul căreia am onoarea să activez în prezent.

asist. univ. VADUVA GHEORGHE

Sînt zece ani de cînd, student fiind la începutul anului II, am participat la festivităţile de aniversare a 50 de ani de la înfiinţarea Şcolii politehnice timişorene.

Cunoaşterea foştilor absolvenţi, unii chiar din prima promoţie a institutului, azi nume de referinţă în ştiinţa şi tehnica românească, m-a îndemnat atunci să gîndesc către viitor făcîndu-mi planuri şi ambiţii de discipol ce se vrea demn de magistrii săi...

Mă întreb acum, în pragul celui de-al 60-lea an al institutului, cîte au devenit faptă din imaginile construite atunci?

Mai întîi a fost studenţia. Minunată este amintirea ei. Vîrstă tînără şi stare de spirit. Cunoaştere şi acumulare. Puterea de a gîndi că poţi realiza aproape totul. Credinţa în prietenie, ca semn al stimei şi preţuirii, pentru cei de o seamă, dar şi pentru cei mai mari. Viaţa activă, continuă, acaparătoare, purtînd în ea tot ceea ce semnifică, ca simbol, cuvîntul student, şi, bineînţeles, rezultatele care pentru mine s-au numit profesiune, cercetare ştiinţifică, participare la viaţa şcolii, presa studenţească şi extrem de important din cînd în cînd, cîte un zîmbet cald şi o strîngere de mînă.

Dar studenţia trece. Am revenit şi am lucrat în proiectare. Ce putere îţi dă această muncă prin care ideile tale devin realitate! Ce sentiment de împlinire îţi dă o plimbare prin oraşul tău atunci cînd poţi să-ţi regăseşti gîndurile transpuse în oţel, beton, sticlă!

Regret că nu am rămas în proiectare. Cred, totuşi, că şi căutarea propriului drum face parte din procesul cunoaşterii. Şi apoi, am trecut prin studenţie, prin perioada care a urmat cu gîndul la reîntoarcerea în şcoală. Am făcut-o cu convingerea că aici îmi este locul, cu dorinţa de a pune umărul, cu multă încredere în acei care mi-au fost dascăli, magistrii mei. Am revenit însă şi cu o altă viziune asupra procesului de învăţămînt, trecută prin anii de producţie, prin realitatea faptelor împlinite. Parcă plecarea a fost, însă, mai simplă decît întoarcerea.

Mai cred în gîndurile mele de la trecuta aniversare şi încerc la cea de acum ca, din această întoarcere în urmă să adun puterea de a privi cu aceeaşi convingere peste următorii zece ani.

asist. univ. DAN DUBINA

În urmă cu 10 ani sărbătoream semicentenarul Institutului. Au fost săptămîni şi luni de muncă şi pregătiri intense, care s-au concretizat într-un număr special al revistei de pe atunci a Politehnicii **Micron**, într-o adunare festivă la care au participat mari personalităţi ale ştiinţei româneşti în frunte cu academicianul Remus Rădulet, într-un minunat spectacol omagial, într-o monografie a institutului, în manifestări ştiinţifice. Momentul culminant al festivităţilor de acum 10 ani l-a constituit însă prezentarea **Mesajului de felicitare adresat de tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU**, mesaj care a înflăcărat inimile cadrelor didactice şi studenţilor.

Dintr-o enumerare succintă a marilor schimbări petrecute în aceşti zece ani nu ar putea lipsi dezvoltarea fără precedent a bazei tehnico-materiale a procesului instructiv-educativ şi de cercetare, accentuarea şi concretizarea integrării învăţămîntului cu cercetarea şi producţia, creşterea continuă a numărului studenţilor, inclusiv cu a studenţilor din ţări străine, îmbunătăţirea continuă a condiţiilor lor de muncă şi de viaţă, avîntul fără precedent al activităţii politico-educative şi culturale integrate manifestărilor Festivalului naţional **Cîntarea României**, precum şi al activităţilor sportive cuprinse în marea competiţie naţională **Daciada.**

La originea acestor realizări se găseşte şi procesul de continuă lărgire a democraţiei universitare, început în anul 1968 prin Legea de ansamblu a învăţămîntului. Am avut atunci cinstea de a fi ales de Conferinţa Uniunii Asociaţiilor Studenţeşti ca primul reprezentant al studenţilor în Senatul Institutului politehnic. Faţă de ceea ce am putut realiza pe atunci (şi nu a fost puţin), consider că posibilităţile reprezentanţilor de astăzi ai Asociaţiilor Studenţilor Comunişti în Senat şi consiliile profesorale, mult mai numeroşi, se cer mai bine valorificate.

Folosesc acest prilej pentru a-mi exprima speranţa că Institutul se va preocupa în viitor mai mult de reciclarea cadrelor, de readucerea mi-lor sale de absolvenţi la nivelul de astăzi al ştiinţei şi tehnicii. Nu mă îndoiesc că se vor găsi formele prin care cunoştinţele de specialitate foarte avansate obţinute de noi în industrie în domenii foarte restrînse să se recontopească cu imaginea generală a dezvoltării domeniului, pe care o pot avea numai dascălii noştri de ieri, de azi şi de mîine.

Mulţumesc revistei **Forum studenţesc**, care înmănunchează şi continuă tradiţia celor patru reviste ce existau acum zece ani în centrul universitar pentru găzduirea acestor rînduri.

Adresez în încheiere cadrelor didactice şi studenţilor de astăzi ai Institutului politehnic Timişoara cele de felicitări cu prilejul acestei vîrste şi urarea de a obţine rezultate pe măsura numelui lui Traian Vuia atribuit acum 10 ani Institutului, şi a vremurilor pe care le trăim.

ing. ADRIAN NOVAC

bună ziua, bătrîne!

Mi-aduc aminte de cărţile ce poartă în paginile lor istoria acestor locuri. Scria acolo despre nişte oameni buni şi viteji care au luptat cu pămîntul şi mlaştina şi au pus piatră de casă pe locul unde astăzi se înalţă capitala Banatului. Buni români, înţelepţi şi drepţi, au stat pavăză împotriva duşmanului şi nu s-au clintit. Bătrînul oraş poartă în inima sa măreţia trecutului. Dimineţile însorite, stropite cu mii de paşi ce se grăbesc pe trotuare au farmecul potenţial al muncii care începe. Dimineţile bătrînului oraş poartă pe aripi izvoarele tinereţii. Bună dimineaţa, bătrîne! îţi spun eu şi toţi cei care te iubesc, care-şi plimbă paşii prin parcurile tale răcoroase sădite cu evlavie pe malurile netede ale Begăi.

Apa aceasta leneşă îţi răcoreşte fruntea şi-ţi aminteşte de vremurile cînd înciudată se revărsa din matcă ca să cuprindă cîmpia: sărutul apei, sărutul fertilităţii.

Eşti tînăr bătrîne, tinereţea ta va dăinui întotdeauna printre oamenii care te iubesc şi te cîntă închinîndu-se cu smerenie la poarta veşniciei tale.

Civitas Academica — vechi leagăn al culturii româneşti, ai adunat în braţele tale minţile luminate ale Banatului şi ai ştiut prin ele să te înscrii în cartea de aur a cunoaşterii universale.

Au trecut 60 de ani de cînd s-a înfiinţat aici prima instituţie de învăţămînt superior: „Şcoala politehnică" (prin Decretul regal nr. 4822 din 11 noiembrie 1920).

„Se aprobă înfiinţarea pe ziua de 15 noiembrie 1920 a unei şcoli politehnice la Timişoara, care va funcţiona în conformitate cu dispoziţiile din decretul lege nr. 2521 din 10 iunie 1920 relativ la înfiinţarea şi organizarea şcolilor politehnice din România".

Ţara întreagă salută oraşul ridicat la rang de Civitas Academica legînd de această înfăptuire nobilă mari speranţe. S-a semnat actul de naştere al unei şcoli româneşti ce avea să ducă peste hotare mîndria descoperirilor şi ştiinţei noastre. Traian Lalescu, *una din minţile luminate ale Banatului, salută înfiinţarea şcolii politehnice care răspunde „dorinţei arzătoare de cultură a unei populaţiuni, care şi-a arătat totdeauna mintea deschisă năzuinţelor omenirii spre frumos spre bine, spre adevăr".*

Şcoala politehnică îşi începea activitatea în clădirea fostei şcoli superioare de comerţ (str. Bocşei) unde se află deocamdată o parte din săliile de curs şi laboratoarele Facultăţii de tehnologie chimică. Aici au fost instalate birourile administrative, au fost amenajate săli de curs şi cele dintîi laboratoare (de fizică şi chimie), precum şi un dormitor cu 48 paturi pentru studenţi. Primii 48 de studenţi care vor deschide seria generaţiilor de aur ale politehnicii timişorene. În clădirea clubului sportiv „Regata" situat pe malul Bega, unde se află azi catedra de hidrotehnică) funcţiona o cantină dendţească.

Primii paşi pe un drum luminos şi drept, primii paşi spre ştiinţă, spre lumină au fost făcuţi.

În 1945, anul reformei agrare, se înfiinţează Facultatea de Agronomie, odată cu înfiinţarea Institutului de medicină de a cărui cadre se resimte o lipsă acută. Apoi în 1949 se înfiinţează Institutul pedagogic care devine în 1962 Universitatea Timişoara.

Oraşul Timişoara devine astfel cel de al 4-lea centru universitar al ţării de cultură şi ştiinţă.

De aici porneşc în fiecare an spre întreprinderi, şantiere, spre ogoarele ţării, spre şcoli şi centre de calcul mii de intelectuali pregătiţi pentru confruntarea cu practica, pentru munca nobilă a celui ce lucrează cu mintea. Şi printre ei se află, mîndri şi încrezători în forţele lor, detaşamentul creaţiei tehnice — inginerii.

De pe malul apei, ascuns între castani şi sălcii pletoase, bătrînul oraş ne salută. Ne salută cu îndrăzneala braţelor de oţel, beton şi sticlă, înălţate deasupra oraşului în semn de nesupunere.

Ne salută facultăţile Institutului politehnic aşezate de o parte şi alta, ca nişte nestemate ale Begăi.

Bună ziua, bătrîne oraş! — îţi spunem în fiecare zi mulţumiţi în faţa măreţiei tale. De tine, renăscut odată cu apariţia Şcolii politehnice, ne leagă amintirile studenţiei, clipele maturităţii noastre intelectuale.

Anii petrecuţi prin săli de lectură ori laboratoare, în amfiteatre, pe terenuri sportive, în excursii, anii aceştia plini, poartă cu ei clipele supreme ale maturizării, ale formării intelectuale, sînt anii petrecuţi în inima bătrînului oraş care ne sădeşte în suflet melancolia despărţirii. Bună ziua, bătrîne oraş! Bună dimineaţa, POLITEHNICA!

RADU MATEI TODORAN

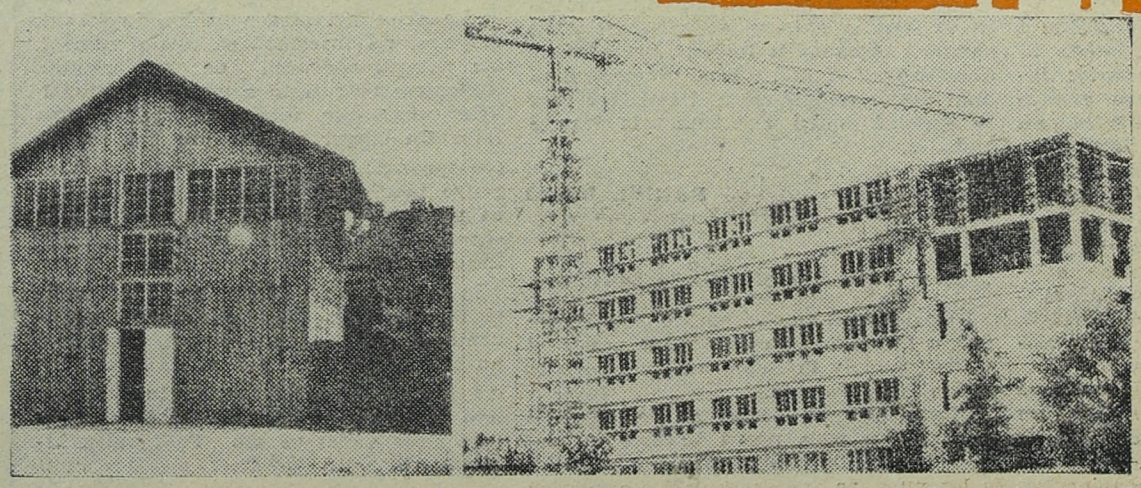

VECHI ŞI NOU: Clădirea primului laborator de maşini hidraulice (1929) şi noua construcţie a Facultăţii de tehnologie chimică (1980)

Ediţie îngrijită de:
IOAN BACALETE
şi
GHEORGHE CRIŞAN

BUPT